

Yêu Sói Xám Phu Quân

Contents

Yêu Sói Xám Phu Quân	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10: Chương 10	37
11. Chương 11: Đại Kết Cục	41

Yêu Sói Xám Phu Quân

Giới thiệu

Thành dương Châu năm nay có rất nhiều dịp vui, vui vì ba vị quái nhân ở Dương Châu này đều đã c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-soi-xam-phu-quan>

1. Chương 1: Mở Đầu

Vào thành Dương Châu, như lạc thế ngoại đào nguyên. Thời tiết bốn mùa ôn hòa, sinh sôi vô vàn hoa thơm cỏ lạ phủ kín những đồi núi xanh mát. Làn gió thấm đẫm hương hoa say hồn lữ khách vì vu những hàng liễu rủ xòa tóc hai bên bờ sông, khung cảnh hữu tình say đắm tài tử giai nhân viết nên những thiên tình cổ, khắc cốt ghi tâm.

Nhưng cái gọi là khuôn mẫu không phải ai cũng như ai.

Giữa tiết xuân ấm áp, vẫn có những người luyến tiếc trời đông giá rét, vô cùng lạnh lùng...

Thành Dương Châu này nhà giàu có tiền, quan lại cầm quyền có thể nói là không hiếm lạ. Vậy điều gì làm nên “hảo thanh danh” của ba vị công tử có tiền có thế, tướng mạo xuất chúng, đã ngoài đôi mươi vẫn chưa lập gia?

Trước hết phải nói đến Dương Châu nhất quái, nhi tử duy nhất của Hoàng Phủ gia thành Đông, Hoàng Phủ Lận.

Người này tính cách tà mị, hỉ nộ vô thường, trừ bỏ mẫu thân, tất cả nữ nhân đến gần hắn đều bị ném ra ngoài, nói chi đến việc chạm vào góc áo. Bên trong Hoàng Phủ cơ hồ không một bóng từ nữ.

Không gần nữ sắc, nếu chỉ vấn đề này nữ nhân sẽ lấy hắn làm hình mẫu lý tưởng mà tôn sùng, cửa nhà hắn chắc hẳn đã bị bà mối chen sập. Nhưng Hoàng Phủ Lận không chỉ “thủ thân như ngọc” mà còn rất nhiều... rất nhiều tật xấu!

Hỏi xem thành Dương Châu nàng nào nguyện ý làm “bao cát” Hoàng Phủ, có phu xem như góa phụ, chôn vùi cả một đời hoa.

Dương Châu đệ nhị quái, nhi tử Đô gia ở thành Nam, Đô Chậm Ảnh.

Vị này công tử, bộ dáng tuấn tú lịch sự, da trắng như tuyết, tóc đen như mực... Nhưng không cô nương nào dám mơ tưởng. Nói văn chương là không hiểu thế sự ngây thơ trong sáng, nhưng nói trắng ra là một kẻ ngu ngốc.

Đô Gia thành Nam nổi danh là một thần y thế gia, đến ngự y trong cung cũng cúi đầu khiêm nhường một tiếng thần y. Tất cả bệnh nan y, kịch độc đều có biện pháp hóa giải, nhưng đối với gốc tử nhà mình lại cam chịu. Bù lại hắn cực thiên phú y thuật, là truyền nhân xuất sắc nhất của Đô gia.

Trừ bỏ y được ra, nhận thức mọi sự chỉ như đứa nhỏ bảy tuổi, tính tình biến đổi thất thường, đang lúc cứu người mất hứng lại cầm độc được tới thử.

Thử hỏi thiên kim nhà ai nguyện ý cùng một gốc tử kết nghĩa phu thê? Huống chi này gốc tử hứng lên có thể lấy lão bà làm vật thử độc!

Cuối cùng là tam quái ở Thành Tây Dương Châu. Khiên Dương Thù.

Chớ nghĩ hắn đứng hàng tam thì “mức độ” so với hai vị kia “dễ chịu” hơn chút, danh này là vì “sở thích” cực kì... cực kì nhỏ của hắn.

Khiên Dương Thù yêu tiền thành si, nhưng cũng keo kiệt đòi mạng.

Hắn yêu tiền bất chấp thủ đoạn, chỉ cần ra giá làm hắn vừa lòng, dù là hắn phụ thân cũng có thể bán. Ngay cả thân cha cũng bán, huống chi nương tử chỉ phúc vi hôn, cũng bị hắn ngàn lượng hoàng kim bán cho người ta.

Hắn tồn một đồng tiền tài, cũng không nửa phần phô trương, xuất môn, ăn mặc cũng là đơn thuần bố y. Về phần chỗ ở, chỉ kém nhà hoang là có bốn bức tường để hình dung, ngay cả giường cũng đều là “lợm mọt” nhà bằng hữu.

Nhà nào nguyện ý gả nữ nhi chịu khổ cả đời? Khác không nói, ngày nào đó làm khát cái có thể kiếm nhiều tiền, hắn khẳng định lôi kéo cả nhà đi ăn xin.

Năm mới bắt đầu, việc lạ ở thành Dương Châu xuất hiện liên tục, mỗi chuyện đều liên quan ba vị quái nhân

Đầu tiên, Dương Châu nhất quái thế nhưng đã cưới nương tử rồi !

Nam tử tà mị chán ghét nữ nhân nhất, lập gia đình, chuyện gì sẽ xảy ra? Không khỏi làm mọi người hiếu kỳ.

Chuyện sẽ ra sao nhỉ, bạn cứ từ từ xem.

Đây là Quyển đầu tiên của bộ ba hệ liệt Tam Quái Thành Dương Châu, cực sùng, cực sắc và cực ngọt ngào

Chống chỉ định với bạn nào bị bệnh tiểu đường, thiếu máu, , bệnh tim, hay lên tăng xông bất chợt

Hãy đọc kĩ hướng dẫn sử dụng trước khi dùng :

2. Chương 2

“Dương Châu, Dương Châu có tam quái! Tam quái thể nào?”

Thành Đông Hoàng phủ ghét nữ nhân,

Thành Nam Đô gia đũa ngọc tử,

Thành Tây Khiên gia yêu tiền thành khát cái...”

Từ lão đầu đến oa nhi thò lò mũi xanh, đều nằm lòng ca dao về Dương Châu tam quái.

Từ cổng lớn đến hẻm nhỏ thành Dương Châu, ai cũng biết nhi tử Hoàng Phủ “phòng” nữ nhân như bệnh truyền nhiễm, cô nương nào đến gần phạm vi một thước quanh hẻm đều bị ném bay ra ngoài. Không nghĩ tới đầu năm, Hoàng Phủ Lận đích tôn Hoàng Phủ gia thể nhưng rước tân nương.

Mọi người đối với thân phận tân thiếu phu nhân Hoàng phủ vô cùng hiếu kỳ. Trừ bỏ ngày báai đường, bóng dáng kiều nhỏ, thướt tha bên ngoài chiếc hồng khăn không một lần xuất hiện nữa, Hoàng Phủ Lận đã đem thể tử giấu đến nơi sâu nhất bên trong Hoàng phủ, bất luận kẻ nào cũng không nhìn thấy. Khắp thành Dương Châu lưu truyền đủ loại dị bản, từ kẻ học thức tú tài đến đứa cô nhi đến thanh lâu danh kỹ.

Đồn đãi vẫn là đồn đãi, cho tới bây giờ, không vị nào có thể chứng thực thân phận thần bí của thiếu phu nhân, lại càng khó lý giải tại sao nàng có thể cùng Dương Châu nhất quái cực kì “thủ tiết” chung sống?

“Thiếu phu nhân”

Thấy nhân không cam nguyện gặt đầu, tên nô tài ngênh ngang bỏ đi, khoe mắt xem thường không đem chủ tử để vào mắt.

Đang thất thần, nàng nhẹ điểm đầu, khoe miệng khẽ nhếch, lộ vẻ tự giễu tươi cười. Chân bước dẫm lên lá lạp xạo trở về phòng. Dù sao tình huống như vậy sớm đã không còn mới mẻ.

Ngày đầu, đối diện bọn hạ nhân cao ngạo, nàng có chút thất kinh, nhưng từ khi trí nhớ chậm rãi khôi phục, nàng hiểu tại sao mình lại thấy mọi thứ hết thấy xa lạ, như đứa trẻ mới được sinh ra. Bởi vì, nàng căn bản không phải người thời đại này, mà là xuyên nhân a.

Ngày đó, khó có dịp buông thả sau thời gian dài miệt mài bài vở, nàng nhận lời bằng hữu đi leo núi, nào ngờ... Đám người nói nói cười cười, hào hứng leo lên lưng chừng núi nhỏ, nháy mắt mặt đất rung lắc dữ dội. Nàng mặc danh kỳ diệu xuyên không. Họa vô đơn chí rơi xuống lại mất luôn ký ức. May mắn gặp một giang hồ hiệp khách động tâm cứu giúp, sau đó lâu ngày sinh chuyện... chuyện tốt a....?

Không một đồng dính túi, để giải quyết nhu cầu nàng chỉ có thể trộm nhất kiện xiêm y rộng thùng thình gia nhập nhóm khát cái. Cứ thế trải qua, ước chừng một tháng trước, nàng không cẩn thận “đụng” Hoàng Phủ Lận.

Vận mệnh liền xoay chuyển.

Nàng gặp hắn, hắn cứu nàng, nhưng hết thầy lại trả giá đại giới

Nàng thành thiếu phu nhân Hoàng phủ gia.

Sau một tuần thành thân, trí nhớ dần khôi phục, nhưng nàng vẫn im lặng tiếp tục thân phận thiếu phu nhân thất sủng.

Trong tấm phòng một người cao lớn thiếu chút nữa làm nàng kinh hô ra tiếng.

“Vừa đi đâu về?”

“Không.... Không có, chỉ ra ngoài dạo một chút.” Thanh âm cực nhỏ, Quỳnh Dĩ nép vào cạnh cửa, bộ dáng tùy thời chạy trốn, làm Hoàng Phủ Lận hờn giận nhíu mày.

“Lại đây” Hần ngồi trước bàn, thanh âm uy nghiêm làm nàng không tự chủ phục tùng.

Tuy rằng trong lòng có điểm nghi hoặc cùng sợ hãi nhưng Quỳnh Dĩ thông minh biết không nên khiêu chiến uy quyền của hắn. Hoàng Phủ Lận đứng lên nhìn nàng, thô lỗ nắm chiếc cảm thon nhỏ không xương của nàng, cúi đầu cướp lấy cánh hoa anh đào đang khê run, tận tình vùi dập.

“Không... ngô ... Không cần a....” Nàng thừa dịp khe hở, nhỏ giọng kháng cự. Nhưng Hoàng thiếu không vì một dao động nhỏ mà phân tâm? Chẳng những càng khít khao đoạt lấy, hần luồng tay vào vạt áo nhỏ, ở trắng nõn trên da thịt tùy ý xoa bóp.

Vì sao? Không phải buổi tối hần mới tới sao? Như thế nào đột nhiên liền... Quỳnh Dĩ tràn đầy nghi vấn, mông lung suy nghĩ thì hần đã thoát dây lưng cùng áo khoác ngoài, xé mở chiếc váy lụa phấn hồng thành hai nửa, làm cho hần dễ dàng thông thuận.

“Hoàng Phủ Lận, không cần như vậy!”

“Không cần? Nương tử, nàng muốn ta dừng tay sao?” Hần quỷ dị cười, thâm trầm đồng tử sâu sắc nhuộm đậm đục sắc.

Nguyên bản đang ôm trong ngực, nàng bị hần phóng ngã trên bàn tròn giữa phòng, Hoàng Phủ Lận tà mị cười xé bỏ trên người nàng kiện xiêm y cuối cùng, vùi mặt vào chiếc cổ mảnh khảnh, say mê mút mát da thịt trắng nõn mịn màng để lại vô vàng dấu hôn đỏ thắm.

“Nhớ kỹ, ta không để nữ nhân ra lệnh cho ta phải làm cái gì”

Thì thâm như lời ác ma nguyên rửa làm nàng không thể động đậy, mở to mắt hạnh nhìn hần chậm rãi rút đi quần áo, đến khi chỉ còn lại thân hình tinh trắng trần trụi, hiện rõ đường nét nam tính rắn chắc trên nền da màu đồng mê hoặc. Mặt nàng đỏ bừng, nổi rõ hai rặng mây đỏ, chân tay luống cuống.

Hoàng Phủ Lận vừa lòng nhìn biểu hiện của nương tử, ánh nắng mặt trời nhảy nhót trên làn da trắng mịn thân nhiên ửng hồng, ngực căng tròn nở rộ hai đóa hồng mai kiều diễm, rất mê người. Bàn tay “chuồn chuồn lướt nước” gầy dính hồng mai khiêu gợi, khê kéo, thiên hạ dưới thân mẫn cảm run rẩy, hơi thở dồn dập, bức hần lập tức muốn nàng.

Hai bàn tay ôm trọn hai quả đào tiên chín mọng mơn mớn tùy ý xoa nắn, dồn ép, ngón cái day day đỉnh hồng mai, làm nàng nho nhỏ rên rỉ, thân hình kiều nhỏ bất an vặn vẹo, ưỡn cao khuôn ngực như dâng bầu vật.

“Như vậy đã phản ứng rồi? Thật mẫn cảm a!” Hần tà tứ cười, lực tay càng thêm thô bạo nắn ép. Lưu lại loang lỗ hồng ngấn trên da thịt trắng nõn “Xem ra, lâu nay ta đã bỏ qua không ít thứ tốt!”

“Thật mê người, như vậy mẫn cảm, mới một chút đã phản ứng rồi” Nói xong, hần ghé miệng thổi khí vào đỉnh hồng mai làm toàn thân nàng run rẩy kịch liệt, căng cứng. Lưỡi hần chậm rãi liếm, đảo vòng quanh nụ hoa cương cứng, khiến nàng toàn thân thư ngứa.

“Không cần...Không cần nói!” Nàng tưởng che lỗ tai, hai tay lại bị hần kiềm giữ không thể động. Hần ngẩng đầu nhếch miệng “Không cần? Ta nói không được cự tuyệt ta sao? Như thế nào lại không ngoan?” Bàn tay bá đạo chen vào giữa hai chân nàng, ngang nhiên thăm dò khe suối bí ẩn mờ ảo sau hàng liễu rậm rạp sớm đã ẩm ướt.

Đột nhiên đụng chạm, nàng hỗn độn sợi tóc rối tung tán loạn, vô thức cong thân tùy ý, nghiêng đầu nức nở. Ngón tay tà ác không lưu tình luận động kích thích mạch suối ngầm tuôn chảy cùng tiếng rên rỉ, động tình.

“Vật nhỏ làm nhân triu mến càng muốn chà đạp một phen!” Hần chặc chặc cảm khoái, đôi mắt gian xảo chớp động quang mang, làm nàng cảm thấy thâm tăng sợ hãi.

Hần. . . mỗi tối gần nàng đều là loại ánh mắt này, giống như muốn cuồng nhiệt xé rách nàng.

Tựa hồ nhận thấy ý niệm chạy trốn của con mồi, Hoàng Phủ Lận ác hân tươi cười, chậm rãi bao vây vật nhỏ trong lòng. Mẫn cảm nhận thấy chính mình non mềm nơi riêng tư đang bị lửa nóng nam tính không ngừng cọ xát lên xuống, nhiệt lưu tuôn trào, ẩm ướt mời gọi kẻ sát bộ vị.

Hắn nhảy cấn chiếc cổ mảnh khảnh, không hề báo trước mạnh bạo sáp nhập hoa huyết “Tiểu nương tử, bị yêu thương nhiều lần, vẫn giống cái xử nữ, àn?” Nàng căn bản không thể đáp lại hắn, chỉ có thể ở hân mỗi lần thật sâu xâm nhập, nắm chặt dưới thân cạnh bàn vô lực rên rỉ.

“Tiểu nương tử...” Hân giống như sủng nịch gọi nàng “Xem ta!”

“Xem. . . n. . . cái gì. . .” Ở hân cường hân động tác, nàng đứt quãng đáp lời, hai mắt mang theo mỏng manh hơi nước.

“Hảo hảo, xem ta như thế nào yêu thương nàng, tiểu nương tử!” Hân tà mị cười, nâng đầu nàng lên, muốn nàng xem địa phương hai người chặt chẽ kết hợp. Mỗi lần ra vào đều như thế cuồng dã làm cho cái bàn kịch liệt loạn choạng, khiêu khích càng nhiều mật dịch. Thị giác quá mức rung động, thừa nhận không được như vậy kích thích, “Không.....Không cần..... không nhìn.... ...”

“Sao không nhìn? Nương tử.” Hoàng Phủ Lận xoay thân, làm nàng nhìn rõ gương đồng, tiếp tục nói: “Xem bộ dáng bây giờ của nàng! Dâm mị làm ta nghĩ tới biện pháp đùa bỡn, không phải sao?”

Nàng bắt lực nhìn bóng dáng phản chiếu, ánh mắt đầy dục vọng, môi đỏ mọng thanh thanh rên rỉ, ở hân cường hân luận động, no tròn bầu ngực dao động... làm nàng xấu hổ và giận dữ hận thân thể thành thật phản ứng dù bị loại này đối đãi. “Không. . . . Người vì sao khi dễ ta. . . . Hu. . . .”

Ngực hân áp sát lưng nàng cảm nhận rõ từng đợt run rẩy, giữ lấy hai chân nhỏ dang rộng, dưới thân điên cuồng luận động làm nàng nức nở rên rỉ “Tiểu nương tử, nàng biết tại sao ta làm như vậy?” Hoàng Phủ Lận đem nàng trở mình, thô lỗ chụp lấy hai khóa rất tròn cương cứng, đình chỉ hạ thân “Đem động phòng đó, ta nói sẽ dạy dỗ nàng, không phải sao?”

Nàng biết hân đang trách nàng vừa rồi phản kháng, nên dùng hết thủ đoạn bắt nạt muốn nàng cầu hân “Không. . . .” Môi đỏ mọng phun ra cự tuyệt.

“Không.....?” cực nóng hai mắt chống lại nàng khó được kháng cự, phản chiếu tức giận, miệng lại mềm nhẹ nói “Tiểu nương tử, nàng nên biết ta ghét nhất bị nữ nhân phản kháng.”

Nàng vẫn suy yếu vô vọng cự tuyệt “Không. . . .”

Hắn nhẹ nhàng mơn trớn đôi môi mọng đỏ, thở dài “Miệng nhỏ này như thế nào chính là không nghe lời? Phản kháng ta nhưng là không ưu việt. . . .” Quỳnh Dĩ không cam lòng trừng mắt liếc hân, không tin hân còn có cái gì động tác võ thuật đẹp mắt đối phó nàng.

“Nàng nên biết ta luôn mang theo bên người hai thủ vệ? Giờ phút này họ đang canh giữ ngoài cửa, nàng nói. . . . Nếu ta và nàng hoan ái bên cạnh cửa, bọn họ có hay không nghe được thanh âm khoái cảm tà mị của nàng?” Hân mềm nhẹ nói, trên tay động tác vuốt ve càng thêm thô bạo, làm nàng thiếu chút nữa hét ra tiếng.

Sẽ không! Hân chỉ dọa nàng, hân sẽ không đối với nàng như vậy. . . . Ngăn chặn trong lòng bất an, không ngừng thuyết phục chính mình. Thấy nàng bộ dáng cương quyết, mặt hân lộ rõ vẻ lo lắng, thanh âm cũng không còn mưa gió sắp tới mềm nhẹ, mà càng làm nhân sợ hãi khàn khàn nỉ non “Xem ra, ta phải hảo hảo dạy dỗ, cho nàng nhớ kỹ không nên phản kháng ta.”

Một phen ôm lấy nàng xuyên qua đại sảnh, hân đặt nàng bên cạnh cửa, ghé tai nàng cảnh cáo “Hiện tại thay đổi chủ ý còn kịp, tiểu nương tử đáng yêu.”

Quỳnh Dĩ mạnh miệng cự tuyệt “Không!” Nhất định là hân dọa nàng, hân. . . .

Ở nàng hỗn loạn suy nghĩ, hân đã muốn động thân đem chính mình thật sâu mai nhập u huyết “Ta từ trước đến nay nói được thì làm được.” Hân tà khôi cười.

“Không. . . . Hu hu. . . .” Cửa hân mỗi lần co rúm đều ma sát đến điểm nhạy cảm của nàng, làm nàng tưởng thét ra tiếng, lại chỉ có thể dùng hai tay che miệng tránh làm cho ngoài cửa nghe được âm thanh dâm

mĩ.

“Cầu. Cầu người. Hu ân. Không cần. Không nên ở chỗ này.”
Nàng chịu đựng cơ hồ xung yếu phá đỉnh khoái cảm, nhỏ giọng cầu xin .

Hắn nhíu mày “Cầu ta? Như thế nào, hiện tại thay đổi chủ ý rồi hả ?” Nước mắt doanh tròng gập đầu, không dám lên tiếng, chỉ sợ không thể khắc chế rên rỉ.

Hoàng Phủ Lận ghé sát mặt nàng, nhìn khuôn mặt mếu máo lã chã nước mắt “Ai nha, tiểu nương tử đáng yêu của ta khóc sao, thật khiến ta đau lòng a.” Hắn quay đầu, nàng thấy trên mặt hắn nụ cười yếu ớt mang theo tàn nhẫn cùng sung sướng “Nhưng như vậy điềm đậm đáng yêu mỹ thái, làm ta càng muốn hung hăng đùa bỡn!” Nghe được lời của hắn, lệ như trân châu lấp lánh không ngừng chảy xuống.

“Đến, làm cho ta nghe thanh âm đáng yêu của nàng!” Hắn tàn nhẫn nói, rút ra hai tay đang che cái miệng nhỏ nhắn, dưới thân không ngừng tiến công càng thêm mãnh liệt.

“Ừ. Không. Không cần.”

“Thật sự là bất lão, xem này tiểu huyết bức ta ngày càng chặt, làm sao có thể không cần?” Hắn con người đen tối sầm lại, một cái càng sâu nhập động tác, chẳng những bức ra nàng cất cao tiếng hét cũng bức ra càng nhiều nước mắt.

“Như vậy ngọt, như vậy mỹ, không hổ là ta Hoàng Phủ Lận tiểu nương tử!”

“Lận. n. Lận. Hu hu.” Nàng thở gấp ương ngạnh cầu xin, hi vọng nam nhân không cần tiếp tục đùa nàng.

Tiếng rên rỉ như mị được kích thích dục vọng Hoàng Phủ Lận, hắn một lần lại một lần cuồng liệt tiến công, cơ hồ muốn dung hòa toàn bộ linh hồn nàng.

Bỗng nhiên, động tác của hắn càng thêm cuồng dã, gấp rút, làm nàng cảm giác xương cốt mình sắp vỡ vụn, lẫn lộn không biết rên rỉ vì khoái cảm hay do đau đớn mang đến kích thích.

Hắn thật sâu xâm nhập, cắn cắn nàng cổ trắng nõn lưu lại hồng ngân, hỗn hỗn đem toàn bộ phát tiết bên trong hoa huyết xung huyết đang không ngừng co rút.

Trên đỉnh cao trào, nàng tựa hồ nghe đến âm thanh ác ma nỉ non “Không cần phản kháng ta, nếu không lần sau sẽ không chỉ như vậy. Hiểu chưa? Nương tử đáng yêu của ta!”

3. Chương 3

Nàng niu thiên hạ trong lòng, Hoàng Phủ Lận mang theo cảm giác mỹ mãn, chậm rãi trở về tắm phòng, cẩn thận đặt nàng xuống giường, cẩn thận đắp chăn.

u yếu nhìn tiểu nữ nhân sẽ trở thành mẫu thân của con hắn, thân thủ chạm vào mái tóc mềm mại như tơ lụa hỗn độn trên gối, mắt hắn lưu động phức tạp suy nghĩ.

Trước kia, hắn cảm thấy phiền toái nhất chính là nữ nhân, chỉ cần nhìn thấy, thân thể tự nhiên sinh ra chán ghét, nên hắn căn bản không nghĩ tới chuyện hoang đường hôm nay.

Ngày đó... lần đầu tiên... nàng là tên khất cái vô cùng bẩn thỉu co ro trong góc tường, mặt mũi đen đúa, dưới lớp xiêm y dơ bẩn thùng thình căn bản không mấy lượng thịt. Nhưng cặp mắt to sạch sẽ, ngơ ngác nhìn hắn không chút dục vọng, để lộ ra mê vông, bắt giác làm hắn bị cuốn hút, cũng ngoại lệ kim ốc tàng kiều.

Về sau, hắn biết được nàng bị thương, chẳng những đối với thân thể không hề ấn tượng, liền ngay cả danh tánh cũng hoàn toàn quên rồi.

Bất quá. Đối với hắn lại là kiện chuyện tốt.

Bởi vì hấn tin tưởng, trên đời này, đại khái chỉ có mình nàng làm hấn không cảm thấy ghê tởm, mà còn nảy sinh ý nghĩ độc chiếm. Lợi dụng sự ngây thơ của nàng, trong thời gian ngắn nhất cấp tốc thành thân, đem nàng ngồi lên vị trí thiếu phu nhân Hoàng phủ bí ẩn, bất luận kẻ nào cũng không nhìn thấy bảo bối mà hấn không dễ có được.

Hấn cũng không lo sợ chim nhỏ động lòng người này sẽ tung cánh bay đi.

Không có quá khứ, nàng mặc nhiên xem hấn là thân nhân duy nhất, chỉ dựa vào hấn mà sống. Không có tên, nương tử sẽ tối thuận theo phu là hấn. Nàng tựa như cánh bướm xinh đẹp, mỏng manh chỉ có thể sống trong bàn tay bảo bọc của hấn.

Nhìn thiên hạ say ngủ trên giường, hấn nhin không được lộ ra tà nịnh ý cười.

Hấn sủng ái nhất oa nhi a.

Chịu đựng toàn thân đau nhức cùng giữa hai chân sưng tấy khó chịu, Quỳnh Dĩ chậm rãi ngồi dậy, con người nhìn quanh tấm phòng sớm đã không thấy bóng người, tựa như hấn căn bản chưa từng xuất hiện. Nhưng trong không khí như có như không phảng phất mùi rượu, thân nhiên nhắc nhở nàng một hồi mãnh liệt, cuồng nhiệt đòi hỏi giữa trưa kia không phải là mộng.

Phủ thêm nhất kiện áo đơn, Quỳnh Dĩ cố lê thân thể hư nhược xuống giường đến bên cửa sổ, nhìn màn đêm huyền hoặc bên ngoài nuốt chửng cảnh vật nhuộm màu cô tịch, chỉ có ánh trăng mờ ảo cô độc như tương lai mù mịt của nàng bấy giờ, bị cái nam nhân cuồng vọng nắm ở lòng bàn tay, xem nàng như công cụ ẩm giường.

Trừ bỏ bọn hạ nhân khinh thường, dù mỗi ngày đều sống trong cấm y ngọc thực, nhưng không có nghĩa nàng chấp nhận danh phận thê tử này. Bản tính quật cường của nàng sẽ không bởi vì thời không thay đổi mà dao động.

Tuy rằng phía trước vì mất trí nhớ mà đem sói trở thành người tốt đối đãi, là nàng ngay từ đầu sai lầm lớn nhất, nhưng hiện tại sửa chữa hấn là không trễ. Nếu không rời đi lúc này có lẽ nàng vốn không có cơ hội ly khai! Hấn mỗi đêm cuồng nhiệt yêu cầu, còn như vậy đi xuống, sớm muộn gì nàng sẽ mang thai.

Cho nên chuyện này tuyệt đối không thể trì hoãn!

Hạ quyết tâm, nàng nắm chặt nắm tay, ánh mắt kiên định, bắt đầu trừ bực tranh “rời đi đại kế”.

Đúng! Nàng phải rời khỏi Hoàng Phủ! Rời đi này nhà giam, cũng muốn rời đi phá hư nam nhân chỉ biết bắt nạt nàng.

“Làm sao vậy, tiểu nương tử? Đang nghĩ cái gì nhập thần như thế?”

Trầm thấp hùng hậu tiếng nói đột nhiên vang lên bên tai, làm cho đang chìm vào mộng lung mộng cảnh Quỳnh Dĩ giật mình.

“Không. Không có gì!” Nàng đỏ mặt, lấp bắp, nhưng ánh mắt căn bản đã hé lộ trong lòng bất an. Hoàng Phủ Lận dưới đáy lòng hừ lạnh một tiếng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn chột dạ.

“Phải không? Thật sự không có chuyện gì?”

“Không. Không có!” Đối mặt của hấn ép hỏi, Quỳnh Dĩ càng khẩn trương, tay nhỏ bé dùng sức giảo vấy áo.

Hu hu. Nàng rõ ràng là trời không sợ đất không sợ, vì sao trước mặt hấn lại giống như con ếch nhỏ đang bị cự xà rình mò, ngay cả nói đều nói không tốt?

Nhìn ra nàng khó nén khẩn trương, Hoàng Phủ Lận rũ mắt, đến bên giường ngồi xuống, hướng nàng vẫy vẫy tay “Lại đây”. Dù sợ hãi, nàng vẫn phục tùng run rẩy đến bên giường.

“Vi phu có chút việc muốn nói với nàng” Hoàng Phủ Lận âu yếm kéo nàng ngồi trên đùi hấn, như đang trêu đùa mèo con, khẽ mân mê những sợi tóc dài bóng mượt buông xõa sau lưng nàng.

“Cái gì. Chuyện gì?” Cảm giác bàn tay thô ráp không ngừng ở sau lưng dao động vô về, cả người buộc chặt, ngay cả thanh âm đều có chút cứng ngắt.

Phát hiện trên đồi thiên hạ tư thái, Hoàng Phủ Lận khẽ cười “Ta phải xa nhà vài ngày, muốn hay không giúp nàng mang chút bột nước hoặc trang sức trở về?”

“Người muốn đi xa nhà?” Nàng mới đánh chủ ý rồi đi, hần thể nhưng liền vừa vặn đi xa? Quỳnh Dĩ kinh ngạc hỏi, cảm giác sợ hãi tựa hồ chạy đến chân trời, trong lòng nảy lên không biết là mừng thầm, vẫn là bởi vì hần rồi đi mất mát.

“n, có việc muốn tới kinh thành một chuyến” Hoàng Phủ Lận áp mặt vào suối tóc nàng ngửi ngửi “Làm sao vậy? Tiểu nương tử sẽ tưởng ta sao?”

Nếu không phải chuyện này thực khẩn cấp, hần thật sự không muốn đi xa khi nàng còn chưa có thai, điều này làm hần có điểm lo lắng.

Đôi mắt tối sầm lại, Hoàng Phủ Lận xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đối diện hần, bướng bỉnh muốn biết đáp án “Người sẽ tưởng ta sao, tiểu nương tử?”

Ngữ khí cường ngạnh, Quỳnh Dĩ biết hần không dễ buông tha nếu nàng chưa cho hần câu trả lời. Ma xui quỷ khiến, nàng chủ động hôn lên môi mỏng đang khẽ nhếch.

Bị hành động bất ngờ làm kinh sợ, Hoàng Phủ Lận mừng rỡ ôm chặt nàng, hơi thở ấm áp hơi dồn dập xuy phát ở trên mặt hần, lòng tham muốn nàng phải ưng thuận hứa hẹn.

“Ngoan, tiểu nương tử, không cần chỉ hôn ta, nói nàng sẽ tưởng ta, ừ?”

Quỳnh Dĩ ửng đỏ, e lệ tưởng quay đầu lẩn tránh, lại bị hần cứng rắn ép buộc nhìn thẳng vào mắt hần.

“Như vậy liền đỏ mặt? Thành thân hơn một tháng, thế nào vẫn xấu hổ đâu?” Hần sủng nịch cười, dụ dỗ nói “Nói mau nàng sẽ tưởng ta, tiểu nương tử đáng yêu.”

Cổ nhân không phải đều tuân thủ lễ giáo, không nói chuyện yêu đương sao? Như thế nào hần luôn muốn nàng nói này đó ngượng ngùng a?

“Đã quên giáo huấn giữa trưa hôm nay sao?” Hần xem như vô ý nhắc tới, làm cả người nàng lại buộc chặt đứng lên “Ngoan ngoan nói ra, mới không để cho vi phu cảm tức, hiểu không?”

Quá đáng! Hần làm sao luôn lấy loại sự tình này uy hiếp nàng? Cố tình mỗi lần đều phải ngoan ngoan thuận theo ý hần.

Dù trong lòng bất mãn, nhưng trước uy hiếp trắng trợn, Quỳnh Dĩ nhỏ giọng nói:

“Ta. Ta sẽ tưởng người.”

“Lớn tiếng một chút.”

“Ta. Ta sẽ tưởng người.”

“Tưởng như thế nào, ân?”

Chiếm được trả lời mong muốn nhưng Hoàng Phủ Lận vẫn chưa tận hứng, càng ác ý ép hỏi “Là miệng nhỏ trêu mếu người này gọi tên vi phu hay đôi thủy quang long lạnh này nức nở tưởng niệm?” Ngữ khí mềm nhẹ như nước, nhưng ánh mắt lại tràn ngập khí phách, không tha nàng tránh né “Quan trọng hơn là, có thể hay không tại này sân lý, ngoan ngoan đợi vi phu trở về?” Hần sẽ không phát hiện cái gì chứ? Quỳnh Dĩ đột nhiên cả kinh, kiều nhỏ thân mình phát run lợi hại.

Phản ứng của nàng làm Hoàng Phủ Lận nổi lên nghi ngờ “Như thế nào? Chẳng lẽ. Nàng muốn rời đi?”

“Không. Không có.” Nàng vội vã phủ nhận, sắc mặt nháy mắt trắng xanh “Ta cái gì đều không nhớ, trừ bỏ nơi này, còn có thể đi chỗ nào đâu?”

Dưới tình thế cấp bách, nàng vội vã lấy cớ, hi vọng lý do sốt sọ này có thể tắc trách đi qua. Hoàng Phủ Lận trong mắt âm kinh nhất thời biến mất. Xác thực, một cái thiếu nữ mất trí nhớ rồi đi nơi này căn bản là không thể sinh tồn.

Có lẽ là hần đa tâm.

Chính là. Trong lòng ngực loáng thoáng bất an? Thật sự là hẩn đa tâm sao?

Sự thật chứng minh, ngay đêm hẩn rời đi, một bóng dáng kiêu nhỏ mặc nam trang thùng thình công “công cụ chạy trốn” thừa dịp thủ vệ thay ca vụng trộm “thoát đi đại kế” ra ngoài từ cửa sau. Nếu mới chạy trốn vài ngày lại bị Hoàng Phủ Lận tóm trở về. . . . Thiên! Chỉ tưởng tượng đã làm lông tơ thẳng kiên.

Căn cứ tiểu thuyết cùng phim truyền hình đã xem qua, chẳng những trong phòng “gom” đại thù lao, theo nô tài trong phòng “mượn” nam trang, thậm chí tới phòng bếp lấy nhọ bôi đen mặt, thừa dịp Thiên minh hắc ám thoát đi Hoàng Phủ.

Vất vả chạy tới góc đường, Quỳnh Dĩ quay đầu nhìn địa phương thu lưu mình hơn tháng nay. Sâu sắc đắm chìm trong trí nhớ với một cái trượng phu trói chặt cả đời, bị dưỡng trong nhà cao cửa rộng, nằng xóc lại hành lý không quay đầu lại chạy về phố xá ồn ào.

Không bao giờ nữa quay đầu.

Hoàng Phủ Lận vừa về lập tức phát hiện không khí khác thường, không biết bọn hạ nhân che giấu cái gì. Bất quá hẩn vô ý truy cứu, bởi vì cách biệt nhiều ngày, hẩn cực kỳ tưởng niệm bóng dáng kiêu nhỏ, trắng trẻo vụn vụn rên rĩ trong lòng.

Trên mặt lộ vẻ sung sướng, cầm trong tay son phấn bột nước đang thịnh hành tại kinh thành, trong lòng còn có trang sức vì nằng đặt làm, Hoàng Phủ Lận cười dài sải bước tới sân.

Nhưng, hẩn ở toàn bộ sân lý tìm kiếm một vòng, sắc mặt ngày càng âm trầm đáng sợ.

Quả nhiên thiên hạ luôn sợ hãi trong lòng hẩn đánh chủ ý rời đi!

Lóe ra tức giận, hẩn ngồi ngay ngắn ở tiền thính, xem trước mắt đám nô bộc run lấy lấy, tuy nằng đậm tức giận, vẫn tính trước hết nghe bọn họ giải thích.

“Lớn như vậy một người thế nhưng vô tung vô ảnh biến mất? Trần tổng quản, một đám các người ngay cả thiếu phu nhân đều chiếu cố không tốt, còn có công dụng gì?” Đen ám con người đảo qua khắp tiền thính, khó có thể khắc chế tức giận hẩn thất thủ bóp nát tay vịn chiếc ghế hồng cồi.

“Thiếu. Thiếu gia. Thiếu phu nhân thoát nhìn ôn nhu yếu đuối, già nô không nghĩ đến. Nằng hội tiêu thất.” Trần tổng quản run rẩy ứng nói, sợ cái thân già của lão cũng giống chiếc ghế, bị chủ tử thịnh nộ bóp nát.

“Không tưởng được?” Hoàng Phủ Lận mắt lạnh nhú lại “Nếu cái gì đều có thể cho người nghĩ đến, kia hôm nay chủ tử liền thay đổi người làm.”

“Thiếu phu nhân là lúc nào không thấy?” Hẩn xuất môn bất quá ngăn ngắn mấy ngày, nếu là biến mất thời gian không lâu, hẩn là chạy không xa.

“Này.” Trần tổng quản ấp úng, sợ chính mình đáp lời sẽ bị chủ tử một chưởng chém thành hai nửa.

Nhìn bộ dáng hẩn, Hoàng Phủ Lận giận dữ “Ngay cả nói đều nói không được, lưu người là dụng ý gì!”

“Già nô biết sai! Già nô biết sai! Thiếu phu nhân là ở thiếu gia rời đi hôm sau không thấy” Trần tổng quản không ngừng dập đầu, tranh thủ đáp án nói ra.

Hoàng Phủ Lận nghe đến, cuồng phong gió bão lợi hại hơn, cắn răng gần từng tiếng “Hôm sau ta đi? Vậy tại sao không ai báo cho ta biết?”

Nghe được kia bằng hàn tiếng nói rất giống Diêm La đòi mạng, Trần tổng quản liên tục dập đầu “Thiếu gia. vì thiếu phu nhân nhất định chạy không xa, cho nên. cho nên.” Hẩn e ngại không dám nói thêm gì nữa.

Không dám nói, hẩn thay hẩn nói “Cho nên tự chủ trương trước đem sự tình ẩn xuống, tưởng trước khi ta trở về sẽ tìm được nhân phải không?”

“Dạ! Dạ! Thiếu gia anh minh!”

“Người đâu?” Hẩn âm trầm hỏi “Người tự chủ trương, hiện tại tìm được thiếu phu nhân?”

“Là. . . . Là già nô hành sự bất lực!” Trần tổng quản cúi thấp đầu, không dám nhìn Hoàng Phủ Lận lúc này tựa như Tu La lạnh lùng một loại.

“Ta không muốn nhiều chuyện!” Hoàng Phủ Lận phất tay áo giận dữ “Dẫn người đi tìm cho ta! Nếu tìm không thấy. . . .” Hắn gợi lên một chút cười khê, sát khí cuộn cuộn.

Không dám nghe hoàn hậu quả thâm như thế nào, Trần tổng quản cơ hồ dùng cả tứ chi ra tiền thính, chỉ sợ chậm một chút lập tức sẽ bị chủ tử bỏ làm củi đốt.

Nhìn nô tài cõng xuất khỏi tầm mắt, Hoàng Phủ Lận ánh mắt cuồng bạo, thì thầm “Tiểu nương tử, tận lực chạy đi! Một khi bị ta bắt được. . . . Kết cục, ta sẽ hảo hảo nói cho nàng. . . .”

Trái ngược với cảnh long trời lở đất tại Hoàng Phủ gia, Quỳnh Dĩ như chim yến thoát ly lồng son tiêu dao khoái hoạt. Không ai có thể nghĩ ngờ tiểu thiếu gia tuần tú, lịch sự, nhàn nhã bước chậm chính là kiều thê Hoàng Phủ Lận giấu ở khuê phòng.

“Trốn ra rồi, kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?” Quỳnh Dĩ chau mày suy nghĩ.

Sau khi ra khỏi Hoàng Phủ gia, mấy ngày nay nàng mới có tâm tư suy nghĩ chuyện khác, như: Hi Dung và Mạt Trừng cùng nàng lên núi hiện tại làm sao? Cùng nàng đi qua thời không hay ở lại thế giới hiện đại? Mạt khác, phải tìm công việc, bằng không xài hết bạc trên người thì không phải trở thành đầu đường khất cái, chính là ngoan ngoãn quay về Hoàng Phủ gia, mặc kệ cái nào cũng không phải kết quả nàng muốn.

Bất quá. . . . Nàng không có thể lực, rốt cuộc việc gì chỉ cần động não có thể kiếm được tiền, tốt nhất còn cung cấp ăn ở. . . .

Góc đường trên tường hé ra hồng giấy, làm nàng bỗng nhiên trước mắt sáng ngời.

Ha ha, thật là trong cái rủi có cái may, người nghèo cùng đường cũng sẽ gặp may thôi! Vừa mới nói, cơ hội không phải đến đây! Đắc ý kéo xuống hồng giấy, Quỳnh Dĩ nghênh ngang hướng cửa hàng đi tới.

Hừ hừ, Hoàng Phủ Lận tên kia nghĩ Quỳnh Dĩ này không có hắn sẽ sống không nổi sao, nàng liền càng muốn sống được hảo hảo, cho hắn biết nàng không phải loại nữ nhân ngày đêm chờ hắn sủng hạnh. Quỳnh Dĩ, bắt đầu làm việc thôi!

“Tìm không thấy?” Tiếng rít rọt cuộc không cách nào nhịn được dằn lại tuôn ra lửa giận, đã mấy ngày trôi qua, lời thôi lách thép Hoàng Phủ Lận tản mát ra Tu La một loại hơi thở đáng sợ “Phế vật! Một đám phế vật!”

Nhìn đến bàn gỗ bị chủ tử thuận tay phá hủy, đám nô bộc đến thở cũng không dám thở, run run quỳ gối chờ mệnh lệnh.

“Lại tìm cho ta, nàng nhất định còn tại thành Dương Châu, nếu không thấy. . . . Các người biết sẽ có cái gì hậu quả.”

“Dạ, thiếu gia, chúng ta. . . . Chúng ta nhất định. . . .”

Đem ly rượu trong tay hung hăng ném, hắn chậm rãi nhìn đám nô tài vô dụng còn lại “Không cút cho ta!”

“Lập tức cút. . . . Lập tức. . . !” Thanh âm không đều, chỉ kém tới mức chưa tề ra quần, bọn hạ nhân vội vàng dùng cả tay lẫn chân ra ngoài.

m u nhìn bọn họ thoát đi, Hoàng Phủ Lận tóc dài rối tung trầm thấp lầm bầm, giọng điệu cuồng nộ “Tiểu nương tử. . . . Đi nơi nào rồi? Chỉ cần nàng trở về, vì phu nhất định sẽ hảo hảo yêu thương. . . .”

Nói xong, khoe miệng gợi lên một chút tà nịnh cười, như ác ma lập thệ làm người ta sợ hãi.

Cùng thời gian, đang ở khách điểm thu thập hành lý Quỳnh Dĩ bỗng nhiên rùng mình một cái.

Ách. . . . Thời tiết thay đổi sao?

4. Chương 4

Lệ Vũ Phương Lâm đối gác cao, tân trang tươi đẹp khuynh thành chất bản;

Ánh hộ ngưng kiều chột không tiến, ra duy hàm thái cười đón chào.

Yêu cơ mặt tựa hoa hợp lộ, ngọc thụ lưu quang chiếu hậu đình;

Hoa nở hoa tàn không dài lâu, rơi hồng đầy đất về tịch trung!

— ngọc thụ Hậu Đình Hoa • Trần hậu chúa

“Ha ha. . . .” ngồi giữa hai nữ tử Quỳnh Dĩ ngây ngô cười, xung quanh mọi người ồn ào, đêm nay nàng uống cạn không biết bao nhiêu tửu.

Sáng sớm, Quỳnh Dĩ ru rú trong phòng gầy bàn tính, đột nhiên nghe tiếng phòng bên cạnh xì xào bàn tán. Lòng hiếu kỳ điều khiển, nàng trơ mặt len lén lại gần “Các vị đại ca đang nói gì a, có không cho tiểu đệ cùng tham gia?”

“Quỳnh huynh đệ, nhìn người tuổi còn trẻ khẩu vị không có như vậy quá mặn đi?” Một người không đứng đắn cười nói

“Đi một chút đi, cùng mọi người đến Vạn Hương lâu!”

“Vạn hương lâu?” Nàng lặp lại, không phải là. . . .

“Quỳnh huynh đệ, Vạn Hương lâu nổi tiếng nhất Dương Châu, bên trong chẳng những mỹ nữ thướt tha như vân, ngay cả rượu đều là nhất đẳng thượng hạng.” Những người khác không ngừng gật gù phụ họa.

“Khó được hôm nay chủ tử phát lương, muốn hay không cùng chúng ta đi kiến thức?”

Vạn Hương lâu hẳn là thanh lâu đi! Quỳnh Dĩ trong mắt toát ra vẻ chờ mong quang mang.

Oa, thanh lâu! Trong kịch cổ trang bố trí xa hoa, toàn bộ cảnh tượng mộng ảo đến không được hảo địa phương, khó có cơ hội xem tận mắt, nàng làm sao có thể bỏ qua? Nàng vội vã đáp lời “Tốt, tốt, tiểu đệ cũng tưởng kiến thức một chút, khai mở nhãn giới!”

“Không thể tưởng Quỳnh huynh đệ tuổi còn trẻ cũng mưu cầu danh lợi đạo này” Cái khác quần sự cười trêu.

Lúc này, sau khi say bí tỉ, một đám người tan tác như ong vỡ tổ, căn bản không chú ý say mê ngã vào một bên, lộ ra tiểu nữ nhi kiều thái.

Nàng hỗn loạn tiêu sái ra khỏi phòng, muốn ra ngoài hít thở không khí, bỗng nhiên một trận âm ỉ truyền đến, làm cho nàng theo bản năng hướng hành lang nhìn nơi phát ra âm thanh. Chỉ thấy hai đại nam nhân đang cùng một nữ tử dằng co, tựa hồ tranh chấp cái gì.

Trong đó nữ tử thoát nhìn giống như. . . . Mạt Trùng? Quỳnh Dĩ đột nhiên mở to hai mắt, lung lay thoáng động vọt tới bên nữ tử, giữ chặt cánh tay của nàng kích động hỏi “Mạt Trùng? Là Mạt Trùng sao?”

Mạt Trùng kinh ngạc xoay đầu, đồng dạng khó nén kích động hô “Quỳnh Dĩ? Thiên! Người cũng ở nơi này!”

“Tiểu tử, người nhận thức nàng?” Một bên nam nhân lập tức chuyển đầu mâu hướng Quỳnh Dĩ “Mau đem tiền lấy ra, bà chị này vừa hất chúng ta một thân rượu, còn động thủ tát chúng ta, lão tử không nghĩ lại cùng nàng náo loạn đi xuống, chỉ cần người thay nàng thưởng tiền đồ phải thượng quan phủ lý luận.”

“Ta thay nàng bồi đền, bao nhiêu?” Quỳnh Dĩ vội vàng xuất ra túi tiền trực tiếp trả thù lao, sau đó lôi kéo Mạt Trùng rất nhanh rời đi chỗ thị phi này.

Hai tiểu nữ nhân vội vàng chạy ra Vạn Hương lâu, thẳng đến phòng trọ của Quỳnh Dĩ mới an tâm ngồi xuống thở gấp.

“Mạc Trùng, nguyên lai ngươi cũng rơi xuống!” Quỳnh Dĩ kích động hai tay liên tiếp run run “Ta còn tưởng rằng. Đời này sẽ không thấy các ngươi nữa!”

“Ta cũng vậy!” Mạc Trùng hốc mắt rưng rưng nhìn nàng

“Ta còn tưởng chỉ có ta một người đến nơi đây, không nghĩ tới.”

Hai tiểu nữ nhân ôm nhau khóc rống, sau đó bắt đầu kể lại từng chút sự kiện....

... ..

Cảm xúc kích động thoáng bình phục, hai người cũng hiểu biết tình cảnh đối phương.

Mạc Trùng mở to hai mắt, nhận không được hỏi “Cho nên. Gần nhất Dương Châu lý muốn tìm Hoàng Phủ thiếu phu nhân. Chính là người?”

“Đúng vậy a!” Quỳnh Dĩ cười khổ trả lời.

Nàng vừa ra Hoàng Phủ gia, mới biết được “hương danh” Dương Châu tam quái, Hoàng Phủ Lận là bài danh nhất quái.

Điều này quên đi, nàng nghĩ việc xấu trong nhà không nên để thế gian bàn tán, đối với chuyện nàng biến mất, hẩn hẩn hội mở một mắt, nhắm một mắt áp chế.

Không nghĩ tới. Hẩn thế nhưng giống như truy nã phạm nhân, bố cáo tìm kiếm nàng khắp thành Dương Châu, còn treo thưởng ngân lượng cực lớn!

Hẩn không phải ghét nhất nữ nhân sao? Nàng chạy, đối hẩn mà nói hẩn là hơi hợt, vì sao lại khổ tâm tìm nàng? Khiến nàng trước khi xuất môn phải cải trang thật kỹ, để tránh dọc đường bỗng nhiên bị người chộp tới lĩnh thưởng.

“Quỳnh Dĩ, ngươi thật sự không có ý định trở về Hoàng Phủ gia hả?” Ánh mắt lo lắng, Mạc Trùng hỏi nghi vấn trong lòng.

Quỳnh Dĩ trong khoảng thời gian ngắn không thể trả lời.

Không trở về sao? Mỗi ngày buổi tối nàng đều tự hỏi chính mình. Hẩn chán ghét nữ nhân nhưng lại cười nàng.

Hẩn không đem nữ nhân để vào mắt, nhưng lại đánh trống khua chiêng tìm nàng. Hành vi của hẩn làm cho nàng tâm trí rối loạn.

Buồn rầu cầm lược chải tóc, thủy mâu nhiễm lên lưỡng lự “Ta không biết. Mạc Trùng, ngươi cảm thấy ta nên trở về sao?” Nàng bây giờ....

“Không phải nói hẩn đối với ngươi cực kì bá đạo sao, trở về làm gì?” Mạc Trùng lặp lại oán giận của nàng.

“Kỳ thật. Hẩn cũng không thực bá đạo, một số việc hẩn sẽ để ta làm chủ.” Quỳnh Dĩ nhỏ giọng thay hẩn biện giải, hoàn toàn quên những lời này là chính mình vừa nói.

Mạc Trùng tiếp tục cổ xúy nàng rời đi “Ngươi không phải nói hẩn đem ngươi trở thành thành công cụ ẩm giường, loại nam nhân khinh thường nữ nhân không cần luyện tiếu!”

“Hẩn. Hẩn chỉ chán ghét nữ nhân. Hẩn không phải thật sự đem ta trở thành công cụ ẩm giường.” Quỳnh Dĩ không tự chủ tiếp tục phản bác, không muốn làm cho Hoàng Phủ Lận bị phê phán như thế khó nghe, cho dù những lời này đều là nàng lúc trước oán giận.

“Cho nên?” Mạc Trùng sắc bén nhìn nàng “Ta nói một câu ngươi đều thay hẩn phản bác, kỳ thật ngươi căn bản là muốn trở về bên người Hoàng Phủ Lận đi?”

“Ta. Ta không biết.” Quỳnh Dĩ buồn rầu phân vân.

Trở về sao? Vừa nghĩ đối mặt với sự tức giận đáng sợ của hẩn, nàng co đầu rút cổ.

Không quay về sao? Nhưng bóng dáng của hẩn lại không ngừng xuất hiện, dày vò nàng ăn không ngon ngủ không yên.

“Quên đi, trước không cần tưởng!” Lắc đầu, ném chuyện đáng ghét ra sau đầu.

Quỳnh Dĩ cẩn thận đánh giá bạn tốt. Trâm cài thoát nhìn có chút quý báu, xiêm y xanh nhạt màu sắc tinh xảo, tựa như nàng ở Hoàng Phủ gia lúc trước “Mặt tròn, cái kia Đô thiếu gia đối với ngươi không sai biệt! Mặc dù gốc tử...” nàng vội che miệng, thầm mắng mình loạn ngữ.

“Không quan hệ! Đô gia gốc tử, thành Dương Châu mọi người đều biết!” Mặt Trâm hé miệng cười “Bất quá. Hắn đối đãi ta giống như chiếu cố bảo bối.”

“Vậy sao ngươi hôm nay tới Vạn Hương lâu, Đô thiếu gia không sợ ngươi gặp chuyện không may sao?”

Mặt Trâm thè lưỡi, ngượng ngùng cười nói “Là ta nghĩ đến đi nhìn một chút! Khó được xuyên tới cổ đại, không nhìn xem sao được, hơn nữa. Tuần sau ta sẽ cùng hắn thành thân, ta nghĩ học chút kinh nghiệm, đêm tân hôn hai người ôm chăn bông tinh khiết nói chuyện phiếm, vậy thì xong rồi!”

“Thành thân?” Quỳnh Dĩ sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên “Ngươi gả Đô gia cái kia thiếu gia, Dương Châu nhị quái?”

“Hi hi, Đúng vậy a!” Mặt Trâm cười thừa nhận, chậm rãi uống trà nhuận hầu.

“Nhưng là. Cái kia thiếu gia không phải. Không phải.” Quỳnh Dĩ lắp bắp, nói không nên lời.

“Ta biết. Đồn đãi hắn hỉ nộ vô thường, mắt hừng có thể kẻ đơn độc chết lão bà, đúng không?” Mặt Trâm trấn an bạn tốt, vô hại tươi cười

“Nếu nữ nhân khác gả cho hắn, khả năng vài ngày sẽ giống đồn đãi, bị hắn thí nghiệm đùa chết, nhưng ta không giống.”

“Như thế nào không giống?” Quỳnh Dĩ nhin không được tò mò hỏi.

Mặt Trâm vẫy vẫy tay, muốn nàng đưa lỗ tai lại đây, thần bí nói.

Quỳnh Dĩ mắt mở lớn, bất khả tư nghị nhìn nàng “Ngươi. Như vậy thật sự hiệu quả sao?”

“Ha ha, hữu hiệu!” Dương Châu nhị quái không phải đối nàng bảo gì nghe náy sao? Mặt Trâm tràn đầy tự tin nói.

“Thật sự? Chỉ giáo ta một chút!” Quỳnh Dĩ hứng thú bị khơi mào, trong mắt lóe sáng quang mang.

“Không thành vấn đề!” Đắm chìm trong vui sướng, Quỳnh Dĩ không biết này là dấu hiệu yên tĩnh trước cơn bão.

Dương Châu không chỉ cảnh vật hữu tình, non xanh nước biếc dập dền tài tử giai nhân, mà còn nổi tiếng với chất thủy tinh khiết, ngọt ngào.

Rượu Dương Châu cũng đặc biệt hương. Nhất là Hoàng Phủ gia lấy nhượng rượu lập nghiệp, từ cống phẩm cho triều đình đến tửu lầu bình thường đều dùng rượu Hoàng phủ.

Gia nghiệp khổng lồ, Hoàng Phủ Lận hàng tháng cố định tuần tra. Hôm nay, vừa vặn là ngày Hoàng thiếu đến phẩm hương xưởng rượu tuần tra.

Trong màn trướng, quân sự đứng vững ngay cả đại khí cũng không dám thở gấp, sợ chọc giận nhân do thiếu phu nhân rời nhà mà trở nên âm tình bất định.

“Hồ đồ” Hoàng Phủ Lận lật xem sổ sách “Các ngươi quân sự chính là làm ra loại này không minh bạch sổ sách đem tới ta xem sao?” Mọi người nơm nớp lo sợ, ngay cả sách cũng không dám kiểm, cúi đầu đợi chủ tử tiếp tục huấn thị.

Lại mở một sổ con, Hoàng Phủ Lận trầm mặc xem từng tờ từng tờ, không khí đông lạnh bỗng nhiên đình trệ, sở hữu mọi người sợ tới mức tim thiếu chút nữa ngừng đập.

“Này. . . . Là ai làm?” Hoàng Phủ Lận ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén quét về một loạt nhân đứng phía dưới, trầm giọng hỏi.

“Là Quỳnh Dĩ” Quân sự bí mật bị mọi người đẩy ra làm vật hi sinh, vừa sát trên trán mồ hôi lạnh vừa cắn thận trả lời.

“Quỳnh Dĩ?” Hoàng Phủ Lận cau mày lại hỏi lại.

“Thiếu gia, hẳn là quân sự mới tới mấy ngày trước, cho nên ngại. . . . khả năng không biết.” Bên ngoài rõ ràng thiên cao quá đỉnh nóng như thiêu đốt, lão quân sự lại lạnh cả người.

“Người đâu?” Hắn quét qua một đám cúi đầu, tất cả đều có chút quen.

Lão quân sự quay đầu nhìn, phát giác tuổi trẻ quân sự không có trong đám người, thân mình càng thêm run lắc dữ dội “Hắn. . . Không ở nơi này. . . . Đại khái. . . Đại khái. . . Ngủ trẻ. . .”

“Ngủ trẻ?” Hoàng Phủ Lận không có lớn tiếng mắng, ngược lại thản nhiên nhún mày “Vô phương, gọi hắn lại đây.” Nói xong, hắn tiếp tục nhìn trên tay sổ con liệt kê rõ ràng, chữ viết tiêm tú tinh tế, khó được lộ ra hiếm hoi tươi cười. Có lẽ tân quân sự này là cái nhân tài. . . .

“Lão quân sự, chuyện gì gấp như lửa thiêu mong vậy?” Quỳnh Dĩ vội vàng mặc nam trang, qua loa rửa mặt chải đầu, bước ra cửa đã bị lão quân sự nóng vội lôi kéo chạy đi.

“Quỳnh tiểu tử, hôm nay chủ tử đến đây tuần tra, điểm danh muốn gặp ngươi!” Lão quân sự lòng nóng như lửa đốt lôi kéo nàng, sợ chậm một bước, lửa giận sẽ phát đến trên người hắn.

“Gặp ta?” Quỳnh Dĩ khó hiểu “Gặp ta làm cái gì?”

Chủ tử sao có thể đột nhiên triệu kiến cái quân sự nho nhỏ không trọng yếu như nàng?

“Ngươi gặp chủ tử rồi biết!” bỏ lại những lời này, lão quân sự không nói thêm lời nào nữa.

Tiến vào, thấy nam nhân ngồi ở giữa sảnh đường, Quỳnh Dĩ chỉ có một ý niệm trong đầu: nàng tuyệt đối đáng chết!

Cùng lúc nàng xoay người muốn chạy, Hoàng Phủ Lận cũng đã thấy nàng, hơn nữa bay nhanh tới trước mặt nàng, không cho nàng lần nữa biến mất.

“Còn muốn chạy?” Hắn thô lỗ xiết mạnh làm cổ tay mảnh khảnh trắng nõn hắn lên dấu vết đỏ thẫm “Nàng muốn đi nơi nào?”

“Đau quá!” Quỳnh Dĩ kêu rên, giấy giũa thoát ly nắm giữ.

“Hoàng Phủ Lận, ngươi làm ta đau!” Nghe được giọng nói nũng nịu, lực đạo hơi thả lỏng, mặc kệ những ánh mắt kinh ngạc tò mò, hắn một đường lôi kéo nàng ngồi xuống.

Về phần tiểu nương tử. . . . Hắn cười lạnh, cứ chờ hồi phủ.....!

Lão quân sự thấy chủ tử lôi kéo Quỳnh tiểu tử nhất thời sững sờ tại chỗ, quên mất phải phản ứng như thế nào.

“Ta nói đem người dẫn tới, ngươi không nghe sao?” Hoàng Phủ Lận không hề giận hỏi.

“Cái kia. . . .” Quỳnh Dĩ kéo kéo tay áo hắn, thuyết minh nguyên nhân lão quân sự sững sốt

“Là ta. . . . Quân sự mới tới.”

Hoàng Phủ Lận chậm rãi cúi đầu, ánh mắt sắc bén, báo hiệu mưa gió sắp đến “Ngươi vừa nói cái gì?”

Nàng nhin không được nuốt nuốt nước miếng, gian nan lặp lại “Ta nói. . . .Ta là quân sự mới tới.”

Sợ hắn còn chưa tin, nàng lôi kéo nam trang trên người, bày ra bản tính tùy thân.

“Ngươi là tân quân sự?” Tiếng nói mềm nhẹ bất khả tư nghị lại làm Quỳnh Dĩ sợ càng lợi hại.

Hu hu hu. . . . Rất ngời trớn, rất ngời trớn. . . . Hắn thật khủng khiếp a. . . . Mặt nhăn như mướp đắng, nàng trong lòng khóc thét, chỉ có thể liên tiếp gật đầu.

“Tốt lắm” Hấn cười nhẹ gật đầu, chỉ có nàng nhìn thấy nét ngoan lệ trong mắt hấn “Quỳnh Dĩ là tên người?”

“Là. Là tên của ta.”

“Thực sự?” Hấn mắt nhú lại, tiếp tục truy vấn.

“n, vốn là. Không đúng, không đúng, không phải tên của ta!” Nàng bỗng nhiên cả kinh, vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Hoàng Phủ Lận cười yếu ớt nâng khuôn mặt bầu bĩnh đầy chột dạ, lời nói mười phần uy hiếp “Không phải? Nếu nói dối vì phu sẽ phi thường tức giận nha!”

“Là. Là.” Quỳnh Dĩ hoảng sợ, đánh chết nàng cũng không dám nói dối thêm câu nào.

Nghe được trả lời của nàng, hấn phức tạp nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ “Người. Nhớ thân thể của người rồi hả?”

“Ách. Ừ.” Có cái gì không đúng sao? Quỳnh Dĩ nghi hoặc nhìn hấn.

Hấn nhấp nhanh môi mỏng, không nói một câu, không để ý kháng nghị của nàng trực tiếp đem nàng ôm ngang, tự mình đi ra cửa. Lưu lại đám người ngơ ngác xem kịch, không rõ ràng lắm trạng huống, sau đó.....

.....Dương Châu nhất quái không thương nữ nhân yêu nam nhân!!... ..

Sự tình hôm đó trở thành đề tài bông tay lan khắp các tử lâu, cửa hàng,... thành Dương Châu lúc trà dư tửu hậu.

5. Chương 5

“Hoàng Phủ Lận, người làm cái gì? Phóng ta xuống!”

Quỳnh Dĩ âm ỉ náo loạn, lại chỉ đổi lấy nam nhân lạnh lùng nhìn chăm chăm, cuối cùng nàng chỉ có thể ngoan ngoãn cầm miệng.

Sau một lúc lâu.....

“Phóng ta xuống, ta chính mình đi” Nàng sợ hãi lôi kéo tay áo của hấn, không dám lại lộn xộn, chỉ cầu không bị hấn ôm vào trong ngực giống như chim quý thú lạ cấp người qua đường tò mò nhìn.

Lửa giận bốc lên “Đợi lát nữa trở lại phủ, còn nhiều cơ hội cho nàng lên tiếng..... nhất là trên giường.” Hấn ý xấu bỏ thượng một câu, vừa lòng nhìn thiên hạ trong lòng mặt như táo chín, cũng trở nên im lặng rất nhiều.

Quỳnh Dĩ giận mà không dám nói, ngậm chặt quai hàm làm cho hấn một đường ôm trở về, nàng không khỏi xấu hổ nhắm nghiền chôn mặt trong lòng hấn tránh né ánh mắt chỉ trở trên đường.

Thật vất vả, Hoàng Phủ Lận rốt cục đem nàng thả xuống dưới, nàng định thần nhìn lên phát giác đã trở lại Hoàng Phủ gia.

“Đi, đem này xiêm y đổi đi.” Nhìn nam trang chướng mắt hấn thản nhiên hạ lệnh.

“Nha” Quỳnh Dĩ ngoan ngoãn gật đầu, nhưng vẫn bất động, không ngừng liếc trộm hấn.

“Còn không đổi? Là muốn ta động thủ giúp nàng đổi?” Hoàng Phủ Lận cười lạnh đến gần.

Nàng sợ hấn thật sự tự mình động, lui lại mấy bước “Không phải. Người. Người xoay người sang chỗ khác đi? Như vậy ta mới có thể đổi.”

Hoàng Phủ Lận chẳng những không xoay người, còn tiếp cận nàng gần hơn, đến mức mùi rượu trên người hấn phản phát vây quanh nàng.

“Đổi ngay trước mặt ta” Hấn không nghe nàng biện hộ “Thật sự là nàng muốn ta giúp nàng đổi? Vì phụ rất vui cam nguyện hầu hạ.”

“Ta. . . . Chính mình đổi” Quỳnh Dĩ xấu hổ vội vàng quay lưng lại, ba chân bốn cẳng đổi y phục lấy ra từ ngăn tủ. Nam nhân vẫn như cũ ngiên khi dễ nàng trở thành lạc thú! Nàng một bên đổi y phục, một bên thì thầm trong lòng.

Đổi xong, nàng khấn trương xoay người, chống lại cặp con ngươi đen sâu không lường được, trái tim bỗng nhiên hung hăng rung động. Hấn. . . . vì sao hấn nhìn nàng như vậy?

Như vậy chuyên chú, như vậy thâm tình, rất giống. . . . nam nhân vật chính thâm tình chân thành trong phim thần tượng, làm nàng chột dạ không dám nhìn thẳng.

“Lại đây” Hoàng Phủ Lận nhìn y phục vàng nhạt, khó được ôn nhu kêu. Quỳnh Dĩ ngoan ngoãn đến trước mặt hấn, nhìn hấn từ trong lòng lấy ra kim châm điểm xuyên Điện nhi ngũ sắc nhẹ nhàng lay động, yêu thương cài lên búi tóc đen nhánh như bướm nhỏ bị hương hoa cuốn hút tìm đến luyến tiếc vỗ cánh, sau đó lại xuất ra vòng cổ trân châu màu tím nhạt, từng khỏa tròn mịn không tỳ vết vô cùng trân quý, cương chiều đeo lên cổ nàng.

“Thích không?” Hoàng Phủ Lận vuốt ve sợi tóc thưởng thức “Đây là ta theo kinh thành mang về cho nàng.”

“Thích. Nhưng là. . . .” Bản tính “người nghèo” phát tác, nàng nhịn không được hỏi “Này không ít ngân lượng đi? Làm gì như vậy tiêu, ta lại không thường mang mấy thứ này.”

“Mặc kệ tốn bao nhiêu ngân lượng đều không sao cả” Hấn ôn nhu thì thầm bên tai nàng “Chỉ cần mấy thứ này có thể đem nàng khóa trong lòng ta, cho nàng không có biện pháp thoát đi.”

Nói xong, dùng sức ở cổ trắng nõn lưu lại ấn ký thuộc về hấn. Hấn muốn nắm giữ nàng bất chấp biện pháp, hoặc phải phí bao nhiêu ngân lượng, hấn tuyệt không làm tiểu nương tử trân quý lần nữa bay đi! Hoàng Phủ Lận nhìn dấu hôn trên cổ vừa lòng tà nịnh cười.

Bất chấp ngứa ngáy trên cổ truyền đến, Quỳnh Dĩ vừa sợ vừa giận nhìn hấn “Người có ý tứ gì? Ta không phải vật độc chiếm của người, người không thể đem ta nhốt tại nơi này!”

Hoàng Phủ Lận nở nụ cười, vẻ mặt tràn ngập biến hoá kỳ lạ “Người đương nhiên không phải của ta độc chiếm, người là tiểu nương tử vô cùng đáng yêu của ta a!”

“Người. . . . Người vì sao phải làm như vậy?” Nàng không thể tin hỏi. Trời ạ! Hoàng Phủ Lận trước đây khoa trương như vậy sao? Hấn nhiều lắm là bá đạo một chút, cố chấp một chút, nhưng chưa từng giống bây giờ tràn ngập hơi thở ma mỵ, cả người giống như Satan đi ra từ địa ngục.

“Vì sao?” Hấn khê miết da thịt trắng nõn, rút ra kim châm cài trên sóng tóc “Nàng nhớ quá khứ, không phải sao?”

“Kia thì sao?” Nàng cau mày, không hiểu ý tứ của hấn.

“Với ta mà nói. . . . Một tiểu nương tử không có tên, mạnh hơn một cái có thể thay ta trông nom cửa hàng, tên là Quỳnh Dĩ nữ tử, hiểu không?” Cất giấu thật kỹ không cho nhân nhìn thấy nàng, thậm chí không cho nàng tiếp xúc bất kỳ tin tức gì bên ngoài, chính là không muốn nàng nhớ tới quá khứ.

Cổ tình. . . . Nàng đã nghĩ tới, nhưng lại to gan lớn mật trốn đi!

Ánh mắt Hoàng Phủ Lận tối sầm, bàn tay thô ráp nháy mắt xé nát y phục trên người nàng.

“Ai nha! Người làm cái gì? Ta mới vừa đổi. . . .” núm giữ y phục bị giày xéo, Quỳnh Dĩ nhịn không được oán giận hành động của hấn.

“Buông tay!” Hấn trầm thấp ra lệnh. Người trước mắt cầm giữ y phục, làm hấn không có biện pháp dòm ngó đáng người mạn diêu.

“Không cần!” Nếu buông tay nàng sẽ bị xem sạch bách! Cho dù y phục bị hư hao như vậy, nàng cũng liều chết lôi kéo không buông! Quỳnh Dĩ quả quyết cự tuyệt.

Hắn một bước tới gần, không hề báo động trước khiêng nàng lên vai, khiến nàng kinh hách buông tay, y phục nhất thời rơi xuống mặt đất.

Ngay sau đó, nàng bị ném lên giường, Hoàng Phủ Lận ở nàng còn không kịp phản ứng liền đè lên không để nàng nhúc nhích.

“Lúc này đây, ta sẽ cho nàng biết..... tuyệt đối không cần phản kháng ta” Nam nhân không chút nào thương hương tiếc ngọc đè trên người nàng, khuôn ngực vạm vỡ cứng rắn cách vật liệu may mặc ma sát bầu ngực mềm mại, nàng nhịn không được “ưm” ra tiếng, hai tay quán tính bám sau gáy nam nhân.

Cảm nhận nàng hòa theo, Hoàng Phủ Lận nguyên bản quyết tâm giáo huấn cho nàng chịu chút đau khổ, không khỏi dao động, nhất thời luyến tiếc thô bạo trực tiếp giữ lấy nàng.

Nhìn hắn do dự, tâm tư Quỳnh Dĩ lại bất đồng.

Mặt Trừng thật không nói sai! Nam nhân quả nhiên thực dễ dàng bị ảnh hưởng, nàng mới ôm lấy cổ hắn mà thôi, sắc mặt vừa mới làm người ta sợ hãi liền dịu đi vài phần.

Phía trước, cho tới bây giờ nàng đều không có hảo hảo thưởng thức “lão công cổ đại” của mình.

Dung mạo tuấn mỹ, lông mi dày đậm xứng thượng đôi phượng nhãn xinh đẹp, câu hồn đoạt phách. Tiếng nói trầm thấp thuần hậu tựa như một loại hảo tửu say lòng người.

“Đây là đang mê hoặc ta sao?” Hoàng Phủ Lận để cho thân hình hai người tiếp hợp chặt chẽ hơn, không lưu một khe hở.

Lập tức, hắn mãnh liệt ngấu nghiến đôi môi đỏ mọng mê người, nàng “ưm” một tiếng chủ động vươn chiếc lưỡi thơm tho trực tiếp đáp lại làm hắn khó đường khác chế, càng sâu sắc hôn, thẳng đến thỏa mãn mới thoảng buông ra.

“Hoàng Phủ.” Quỳnh Dĩ cắn cắn môi đỏ mọng, sóng mắt xao động nồng đậm dục vọng.

Trong khoảng thời gian chia lìa, tựa hồ làm cho nàng trở nên không được bình thường. Thân thể nàng lúc này trở nên không giống như là chính mình, trong đầu không ngừng hồi tưởng, nàng như vậy ngâm nga dưới thân hắn, như thể nào thờ gấp, rên rỉ. Ký ức nóng bỏng, làm nàng không tự chủ gọi tên hắn, khát vọng hắn như vậy “ức hiếp” nàng.

Hoàng Phủ Lận tự nhận không phải Liễu Hạ Huệ, nên thấy tiểu thê tử dưới thân bộ dáng vặn vẹo khó chịu, hắn tự nhiên không thể khác chế, chỉ có thể lần nữa hung hăng hôn nàng, tận tình đoạt lấy mật tân, bàn tay thô lỗ xoa nắn hồng mai đã sớm đứng thẳng, bữa bãi trêu đùa “n. . . . Hoàng Phủ. . . . Người làm người ta đau.” Nàng dùng âm điệu mềm mại vô tội kháng nghị.

“Tiểu nương tử, như vậy còn đau không?” Bàn tay buông ra nhu lỏng, Hoàng Phủ Lận chậm rãi tận tình liếm mút đôi nhũ phong trắng nõn căng tròn.

“n. Không. Không đau.” Nàng hỗn loạn sốt ruột thờ gấp, hai tay nắm trụ bả vai cường tráng, đôi mắt khép hờ say mê nhìn theo cử động mút mát của hắn trước ngực.

Thẳng đến khi đôi nhũ phong biến thành một mảnh ẩm ướt, hắn khôn ngoan khẽ nâng đứng dậy, tả hữu bài mở đôi chân thon dài đang khép chặt, làm đóa hoa mật lộ mềm mại tầng tầng lớp lớp nở rộ trước mặt hắn.

“Này huyết nhi vẫn như vậy đắc ý, như vậy nhanh.” Hắn khàn khàn nói, hai mắt tà tứ chớp động lửa nóng quang mang ngấm ngĩa, làm cho hoa huyết sớm ẩm ướt tuôn ra càng nhiều mật nước.

“Không nên nhìn a! Quá mất mặt!” Nàng hờn dỗi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng mê người, cực kích thích nam nhân đã nhiều ngày “traị giới”.

Hắn gầm nhẹ, phóng xuất cự long đã sớm hiện ngang đứng thẳng, thẳng lưng một cái vùi thật sâu vào hoa huyết ngọt ngào.

“n. Hoàng Phủ.” Tuy rằng tiền diễn không đủ, nhưng sớm động tình nàng vẫn dễ dàng tiếp nạp hắn to lớn lửa nóng, phát ra mê người yêu kiều.

“Vì sao muốn chạy trốn?” Hấn thô thở gấp. Chậm rãi đóng cửa đứng lên “Cứ như vậy cái gì cũng không biết ở bên ta không tốt sao? Hay thế giới bên ngoài có gì làm nàng quyến luyến hoặc. Nhân?”

Nói xong, hấn càng kéo mở hai chân thon dài, làm cho nàng tiếp nhận hấn dần dần cuồng liệt loạn động.

“Không có. Không có a. Ừ a.” Nàng rên rỉ, theo động tác của hấn khoả bãi vòng eo.

Lửa nóng dục vọng nhiễm đỏ đôi phượng nhãn, nhìn chăm chăm bộ dáng nàng chìm đắm trong cao trào tình dục mãnh liệt, hấn không ngừng truy vấn “Thật không có?”

“Hu. Không có. Thật không có.” Nàng khó nhịn xoắn cuốn vạt áo của hấn, đòi lấy càng nhiều triu mến “Hoàng Phủ. Cho ta. . . Nhanh a. . .”

Hoàng Phủ Lận nhin xuống dục vọng rong ruổi bữa bãi trong cơ thể nàng, rời khỏi hoa huyết không ngừng co rút, thẳng đứng dậy, đem cự long cực lớn tới trước cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận của nàng.

“Hầu hạ ta, để cho ta cảm thấy vừa lòng , ta mới có thể muốn nàng.”

Nhớ tới đêm qua cùng bạn tốt bí mật hội đàm, Quỳnh Dĩ đỏ mặt kéo thấp lưng quần của hấn, vươn chiếc lưỡi thơm tho khéo léo chậm rãi liếm kia oai hùng lửa nóng, tay nhỏ bé cũng không nhàn rời từ trên xuống dưới vỗ về chơi đùa.

Bị động tác trúc trắc của nàng gây xích mích dục hỏa ngày càng lan tỏa đốt người, hấn không ngừng phát ra thô cao thấp thở gấp, bàn tay to nhẹn không được bao phủ hai khỏa tròn lẳng rung rinh trước ngực, thô lỗ chen lách nắn bóp, nhảy miết.

Nghe hấn rên rỉ thở dốc, Quỳnh Dĩ càng thêm ra sức lấy lòng, nàng nói rộng cái miệng nhỏ nhắn đưa hấn dục vọng một tắc một tắc hàm nhập, không ngừng cao thấp liếm láp, thỉnh thoảng ở đỉnh cự long gây xích mích .

Khoái cảm đột nhiên xông lên ốt, hấn thô lỗ đem nàng túm lên, làm cho nàng đưa lưng về phía hấn quỳ gối trên giường, vội vàng đem lửa nóng dục vọng cắm vào hoa huyết, mật dịch dính ngấy không hề khó khăn trườn đưa.

“Chết tiệt! Rốt cuộc là ai dạy nàng điều này?” hoa huyết mê người không ngừng cắn nuốt cự long, tiếng nói ẩn chứa tức giận “Người lang thang mấy ngày lại đắc tượng cái nữ tử thanh lâu!”

“Không. Không có.” Quỳnh Dĩ đầu tựa trên gối, nhũ phong bị đè ép nắn bóp, kiêu mông cao cao nâng lên, làm cho nam nhân phía sau mỗi lần tiến nhập càng sâu “Ngô ân. Hoàng Phủ. Người, người không thích ta như vậy hầu hạ người sao?”

Thân thể bị kích thích, làm cho nàng không tự chủ nói ra lời nói ngày thường không dám nói.

“Tiểu nương tử, ta thích.” Hoàng Phủ Lận ồ ồ thở dốc, giọng điệu sớm mất đi ngày thường bình tĩnh “Ta thích công phu hầu hạ của nàng, thích miệng nhỏ nhắn phía dưới hút ta như vậy nhanh, làm vì phu thiếu chút nữa nhẹn không được rồi” Theo hấn càng tăng cường dả ra vào, nàng rên rỉ càng thêm dồn dập, vòng eo vặn vẹo càng lợi hại, tóc đen bị mồ hôi dính hỗn độn tán lác trên lưng.

“Hoàng Phủ. Ừ. Người ta. Người ta mau không được. A.”

Nghe được âm thanh yêu kiều, hấn cũng chịu đựng không nổi nhanh hơn động tác, đem toàn bộ tinh hoa rót vào ẩm áp hoa huyết.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, không khí tràn ngập nồng đậm dục vọng, hơi thở thoáng vững vàng, hai người ôm nhau nằm trên giường, hưởng thụ dư vị hoan ái.

“Hoàng Phủ. Người vì sao không gọi tên ta, vẫn muốn bảo ta tiểu nương tử?” Quỳnh Dĩ ghé vào khuôn ngực vạm vỡ hé mở sau vạt áo hỗn độn sớm không còn ngay ngắn, khó hiểu hỏi.

Nguyên bản đang nhắm mắt dưỡng thần, Hoàng Phủ Lận chậm rãi mở mắt, nhìn mê man thê tử, ngắn gọn giải thích “Ngay từ đầu không biết tên của nàng đành phải kêu như vậy.”

“Nhưng là. Người vừa mới rõ ràng biết tên ta, lại không nói!” Nàng bất mãn tiếp tục kháng nghị.

Hắn giận tái mặt, không hờn giận nhìn nàng “Ta nói rồi, ta muốn là một tiểu nương tử không có quá khứ, không phải một cái tên là Quỳnh Dĩ nữ tử.”

Quỳnh Dĩ trừng mắt. Đây là đạo lý gì? Hắn muốn thân thể nàng, lại không muốn tên nàng?

“Hoàng Phủ Lận, lời này là có ý gì?”

“Ý là, người ngoan ngoãn ở Hoàng Phủ làm tiểu nương tử của ta là tốt rồi.” Kéo hảo vật áo, Hoàng Phủ Lận đẩy tay nàng ra, tự nhiên xuống giường “Vô luận mất trí nhớ cũng tốt, nhớ lại thân thể cũng thế, nàng chỉ có thể ngoan ngoãn tại bên người ta, mà tên không cần có. Có tên ngược lại hội đưa tới thân nhân của nàng. Hoặc nhân không liên quan đến tranh đoạt nàng.”

Mà này nàng đều không cần !

Nửa đời của nàng chỉ có thể lấy thân phận Hoàng Phủ gia thiếu phu nhân sống sót; chỉ có thể bồi ở bên người hắn.

Lôi kéo chăn che giấu thân hình lỏa lồ, Quỳnh Dĩ nghiêng ngả lão đảo xuống giường, bắt lấy nam nhân đang muốn rời đi “Đợi chút! Hoàng Phủ Lận, người sẽ không đem ta nhốt tại nơi này chứ?”

Đôi mắt không mang theo cảm xúc miết hướng nàng, khoe miệng tà tứ tươi cười, Hoàng Phủ Lận bỏ ra tay nàng, sải bước hướng cửa đi đến. Ngay tại hắn mở ra cửa phòng, một thanh âm dồn dập theo sân ngoại một đường truyền vào.

“Thiếu gia, thiếu gia! Cái kia. Cái kia. Nhân bên ngoài đến đây, nói là thân nhân của thiếu phu nhân!”

6. Chương 6

“Người nói cái gì?” Khuôn mặt tuần tú phút chốc âm trầm, làm cho Trần tổng quản đang vội vàng sợ tới mức thiếu chút nữa ngã ngồi trên mặt đất.

Chết tiệt! Chuyện tình làm hắn lo lắng nhất rốt cuộc cũng xảy ra!

“Bẩm thiếu gia. Bên ngoài, bên ngoài có người đến. Nói là người nhà của thiếu phu nhân. Muốn thiếu gia đem thiếu phu nhân trả lại cho bọn họ.”

“Cái gì?” Quỳnh Dĩ nhin không được nhô đầu ra, tò mò không biết phát sinh chuyện gì.

“Đi vào!” Hoàng Phủ Lận ngăn trở nàng xiêm y không chỉnh, khẩu khí không hờn giận ra lệnh “Không cho phép lộ ra”

“Vì sao?” Nàng lập tức kháng nghị “Ta rõ ràng nghe thấy Trần tổng quản nhắc tới ta, chàng dựa vào cái gì không cho phép ta nghe?”

Hoàng Phủ Lận nhấp nhấp môi, không để ý nàng giãy giụa trực tiếp bế nàng vào phòng, theo bên ngoài đem cửa phòng cấp khóa.

Hắn bá đạo phân phó “Giám sát thiếu phu nhân cho kỹ, không cho phép nàng bước ra cửa phòng một bước, nếu để ta biết thiếu phu nhân chạy ra, người nên hiểu sẽ có kết cục gì.”

“Dạ! Dạ!” Trần tổng quản vội vàng gật đầu. Cho dù liều cái mạng già này hắn cũng không dám để một sợi tóc của thiếu phu nhân lọt ra khỏi phòng, bằng không chỉ sợ so với tử còn thảm a!

“Hoàng Phủ Lận, chàng dám nhốt ta? Chàng” Quỳnh Dĩ tức khí kêu to.

Đáng tiếc, Hoàng Phủ Lận âm trầm liếc nhìn cửa phòng khóa chặt, không quay đầu lại bước đi tới tiền sảnh.

Đây là người thân của nàng! Hoàng Phủ Lận lạnh lùng ngồi ở đại sảnh, sắc mặt hậm hực đánh giá.

“Hoàng Phủ thiếu gia. Không, hiện tại nên gọi một tiếng hiền tế rồi” Một nam nhân ngả ngón xoa xoa hai tay cười nói, ánh mắt ngó nghiêng lộ vẻ giảo hoạt, làm cho Hoàng Phủ Lận nhú mày

“Muội tử ngỗ ngược trốn nhà đã lâu, nếu không nhìn thấy bố cáo tìm người của Hoàng Phủ gia, cũng không biết nguyên lai muội tử bị ngài giấu trong phủ, chớ trách chúng ta tìm khắp nơi cũng không thấy!”

Tia tính kế trong mắt nam tử không thoát khỏi con mắt sắc xảo lặn lộn nhiều năm trên thương trường của Hoàng Phủ Lận.

Đó là loại ánh mắt gian xảo con buôn.

Hơn nữa theo lời đối phương, hẳn cũng phát hiện vị “huynh trưởng” này làm sao tìm đến?

Xem nàng như thương phẩm mặc cả. Đây thái độ làm cho hắn rất khó chịu, thậm chí ngay cả tươi cười xã giao ngày thường đều không được.

“Người nói. Gia nương là muội muội của người, có chứng cứ gì?”

Bố cáo bắt quá chỉ miêu tả dung mạo đặc thù, thậm chí ngay cả hình vẽ đều không có, người này như thế nào nhận định nàng là muội tử? Hắn tuy rằng chán ghét, lại không mất lý trí để người ta tùy ý lừa gạt.

Như sớm đoán được, nam tử mất lộ tinh quang, cười cười “Hoàng Phủ thiếu gia không ngại bảo muội tử đi ra cho chúng ta nhận thân, liền biết phải hay không.”

Hừ hừ.... chuyện Hoàng Phủ thiếu phu nhân mất tích toàn bộ Dương Châu đều biết, Hoàng Phủ Lận cho nàng ra xác nhận mới lạ!

“Này.” Hoàng Phủ Lận trầm ngâm, chần chờ.

Này nhất chần chờ lại làm cho nam tử nghĩ nắm chắc phần thắng, hắn cười ngoác miệng, thừa thắng truy kích “Thiếu gia, ta biết muội tử không tuân thủ lễ giáo trốn ra ngoài, ta nghĩ. Nếu thuận tiện, sao không để ta ở đây chờ muội tử trở về, để chúng ta có thể sớm ngày đoàn viên?”

Lời nói này nói được hợp tình hợp lý, hơn nữa Hoàng Phủ Lận lại không muốn ngoại nhân biết chuyện thê tử đã bị hắn tìm về nên hắn chỉ có thể im lặng không nói gì.

“Tỷ phu, chúng ta vừa đợi vừa bồi ngài giải buồn!” Một bên nữ tử kêu vô cùng thân thiết, không biết xấu hổ thiếp vào người hắn càng gần.

“Muốn đợi tại nơi này, nữ nhân tựu ít tới gần ta” Nàng vừa sờ lên góc áo hắn, Hoàng Phủ Lận vẫy tay lập tức nàng như bao cát bay ra ngoài, thẳng tắp đập lưng vào cạnh cửa.

Ngoại trừ tiểu nương tử, nữ nhân khác tưởng lại gần hắn căn bản là người si nói mộng! Hắn không có nửa điểm ý nghĩ, tuyệt không để ý lực đạo như thế đối với nữ tử mà nói đến cỡ nào cường đại.

Thiên! Là ai nói chứng ghét nữ nhân của Hoàng Phủ thiếu đã thay đổi? Xem lực đạo hắn ném, chỉ sợ ngã vài lần còn không thể hoàn hảo đứng lên.

Không phải. Hoàng Phủ thiếu phu nhân là chịu không nổi mỗi ngày bị trở thành bao cát, mới trốn đi chứ?

“Đúng, đúng! Muội tử không hiểu chuyện, hi vọng ngài đại nhân đại lượng đừng cùng tiểu hài tử chấp nhặt!” Nam tử vãi chào trở mặt cười, sợ vì nàng mà bại lộ.

Hoàng Phủ Lận khoát tay, thâm nghĩ nhanh đuổi bọn họ đi “Ta sẽ kêu hạ nhân mang bọn người nghỉ ở viện phía đông.”

Xem ra, trước hết để cho bọn họ lưu lại, kế tiếp.....!

Nhìn bóng lưng Hoàng Phủ Lận xoay người rời đi, nam tử nhin không được cười trộm.

Hừ! Chỉ cần Hoàng Phủ thiếu phu nhân một ngày không trở về, bọn họ liền định này danh nghĩa đợi tại Hoàng Phủ.

Xem ra. Thời gian này không cần lo lắng ăn mặc rồi!

“Trần tổng quản, người thương xót phóng ta ra ngoài đi!” Quỳnh Dĩ nài nỉ Trần tổng quản, chỉ kém chưa nói phá miệng, nhưng cửa phòng vẫn không một chút dấu hiệu xê dịch.

Hoàng Phủ Lận này rõ ràng si! Người ta muốn nhận thân, hắn lại không để nàng nhìn một cái? Dem nàng nhốt trong phòng là có ý gì? Nàng cảm giận nghĩ.

Huống chi, nàng không được chết tử tế lại xong rơi xuống cổ đại xa lạ, chẳng lẽ thân bằng quyến thuộc có phép thuật đến đây đoàn viên? Đành rằng nàng cũng không có thân thích chỉ có bằng hữu

Ta, cũng không phải thần tiên, có thể đảo ngược thời gian xuyên qua thời không a!

Tóm lại một câu, người tự xưng là thân nhân của nàng nhất định là lừa bịp! Hoàng Phủ Lận sẽ không như vậy bị lừa chứ, làm cho bọn họ cứ thế bắt nàng đi?

Quỳnh Dĩ lo lắng đi qua đi lại, kiểm chế không được lại gõ cửa hô to “Trần tổng quản! Phóng ta ra ngoài, ta thật sự phải đi ra ngoài, ngài giúp đỡ phóng ta ra đi!”

Trần tổng quản khó xử đứng ngoài cửa, mắt cẩn thận nhìn chăm chăm cánh cửa, chỉ sợ thiếu phu nhân hội lẫn nữa vô tung vô ảnh biến mất dưới mắt hắn.

“Thiếu phu nhân, ngài đừng ép buộc tiểu nhân, tiểu nhân không tưởng xương cốt sớm như vậy sẽ bị hủy, đem đi bón cho lũ hoa trong hoa viên a!”

“Làm sao nghiêm trọng như thế!” Nàng không từ bỏ ý định tiếp tục du thuyết “Hoàng Phủ Lận sẽ không làm như vậy, người để ta ra đi, ta cam đoan không nói là người mở, người không nói, ta không nói, hắn sẽ không phát hiện a!”

Trần tổng quản cương quyết lắc đầu thở dài “Thiếu phu nhân, thiếu gia vì chuyện ngài trốn đi lần trước, tức giận hủy đi không ít gia cụ bàn ghế a! Tiểu nhân. Xương cốt tiểu nhân không cứng rắn như mấy cái bàn đó a, cho nên thiếu phu nhân tuyệt đối không thể ra ngoài!”

Lão nhân sợ chết! Nàng khuyên can mãi vẫn không chịu mở, vậy thì đừng trách nàng hạ lưu.

“Trần tổng quản, nói thế nào ta cũng là thiếu phu nhân, nếu thiếu gia không ở, các người hắn là nghe ai?”

“Đương nhiên là nghe thiếu phu nhân” Trần tổng quản nhanh chóng trả lời.

Trước đây, tất cả mọi người đều xem thường vị thiếu phu nhân không tiền không thế này, bắt quá sau khi nàng mất tích làm thiếu gia phát đại hỏa, mọi người không còn dám khinh thường vị chủ tử này.

“Tốt lắm, hiện tại không có thiếu gia, thiếu phu nhân ta gọi người mở cửa, người còn không nghe theo?”

“Này.” Trần tổng quản không biết làm thế nào cho phải.

“Còn không mau mở ra?” Nàng dồn dập thúc giục.

“Thiếu phu nhân. Nhưng thiếu gia nói cửa này không thể mở”

Đối mặt lão nhân gian ngoan, lì lợm, Quỳnh Dĩ nhin không được động hỏa “Nói người mở cửa mà thôi, không nên nhiều lời vô nghĩa a? Thiếu gia, thiếu gia, Hoàng Phủ Lận hiện tại lại không ở, người liền thoáng mở cửa he hé để ta chui cũng tốt, như thế nào cải lý dài dòng, rất giống các bà các chị!”

Các bà các chị?

Hắn bắt quá chiếu theo thiếu gia phân phó, không mở cửa cho thiếu phu nhân ra ngoài, thế nhưng đường đường nam tử hán biến thành một bà cô!

Ngay tại ngoài cửa Trần tổng quản khiếp sợ, bên trong Quỳnh Dĩ tiếp tục kêu gọi “Trần tổng quản, không nghĩ bị người xem thường lời nói liền mở!”

“Thiếu phu nhân, xin lỗi, tiểu nhân. Tiểu nhân không dám trái ý thiếu gia.” Trần tổng quản chỉ kém không ghen ngào lên tiếng.

“Người thật là.!” Oán hận đập cửa phòng một cước, nàng không biết nên khen ngợi cách Hoàng Phủ Lận quần giáo hạ nhân, hay ca ngợi Trần tổng quản thiên tính nô tài khí đến học máu.

Thời điểm nội môn hỏa đại đích, Hoàng Phủ Lận không biết ở một bên nghe bao lâu đi tới, phất tay ý bảo Trần tổng quản đang bồn chồn không yên trước lui xuống, sau đó mở cửa phòng, nhíu mày nhìn thiên hạ không an phận đi qua đi lại.

Nghe được thanh âm cửa mở, Quỳnh Dị vừa mừng vừa sợ quay đầu lại, tưởng rằng cân não Trần tổng quản rốt cục thông suốt, nhưng lại nhìn thấy Hoàng Phủ Lận, nàng bệt bệt miệng, bực mình quay đầu từng ngụm từng ngụm ngồi uống trà.

Cái gì thôi! Còn tưởng Trần tổng quản thông suốt, thiện tâm phóng nàng, kết quả lại là Hoàng Phủ Lận Như Lai.

“Từ hôm nay trở đi, không cho phép nàng bước ra nửa bước” Không để ý tới hành động tức giận ngay thơ nàng, Hoàng Phủ Lận thần nhiên nói.

“Cái gì!” Quỳnh Dị biến sắc, kêu to “chàng đem ta nhốt trong phủ cũng đã rất không nhân đạo, hiện tại thế nhưng ngay cả cửa viện cũng không để cho ta ra?”

Này có hay không quá đáng? Xem nàng là cái gì? Sủng vật hần nuôi dưỡng sao?

Hoàng Phủ Lận cười giải thích, mặc nàng bất mãn ở bên cạnh hần hồ nháo.

“Chàng nói a! Vì sao ngay cả này viện cũng không thể ra?” Nàng bướng bỉnh muốn được đến đáp án.

Hần ngồi xuống, xem xét nàng liếc mắt một cái “Bởi vì ta không cho phép nàng cùng người trong nhà thấy mặt” Ngữ khí đương nhiên rất ương ngạnh.

Người trong nhà? Là Trần tổng quản mới nói sao?

Đúng rồi! Ta còn chưa hỏi hần, rốt cuộc xử lý như thế nào!

“Những người đó, chàng đem bọn họ đi đâu rồi hả?” Nàng cau mày.

“Nàng không được phép biết.”

Rống! Hần thật sự là bá đạo, khó trị! Hỏi cái gì, không phải không chuẩn, thì không biết, căn bản đem nàng trở thành oa nhi rồi!

“Cái gì gọi là không cho phép biết?” Quỳnh Dị trừng mắt, căm giận bất bình nói “Chuyện này rõ ràng liên quan tới ta, bọn họ nói là gia nhân của ta a!”

Nàng tưởng nhìn xem rốt cuộc là người nào dám đến giả danh lừa bịp!

Bốp một tiếng, Hoàng Phủ Lận bốp nát ly trà đang cầm trong tay, sắc mặt ác liệt nói “Ta nói rồi, nàng không cần biết, cũng không chuẩn hỏi đến những người đó, bọn họ không phải người nhà của nàng, người nhà của nàng chỉ có ta Hoàng Phủ Lận.”

Quỳnh Dị bị hành động thành linh của hần hù dọa, nhin không được mãnh liệt vỗ ngực “Chàng làm cái gì a? Người hiện tại ta thân cận nhất xác thực chỉ có chàng, ta chỉ là muốn nhìn xem.” Nhìn xem cổ đại lừa đảo rốt cuộc bộ dáng thế nào thôi! Nàng nhỏ giọng than thở.

Bất quá thính lực Hoàng Phủ Lận không phải tầm thường “Nàng vừa nói cái gì?”

“Không có, không có!” Nàng vội vã lắc đầu phủ nhận, đột nhiên phát giác tay hần nhuộm đầy huyết từng giọt nhỏ xuống nền nhà, nhất thời hoảng loạn, vội vàng lấy khăn thêu lau vết máu, thật cẩn thận thay hần lấy ra những mảnh gốm nhỏ, sau đó nhẹ nhàng xoa xoa miệng vết thương “Chàng chảy máu, ta đi tìm người giúp chàng bôi thuốc!”

“Không cần! Không cho phép nàng đi ra ngoài!” Hần chau mày, bắt chặt vết thương đau đớn, giữ chặt tay nàng đang vội vàng muốn chạy ra ngoài “Điểm ấy thương tích tự ta sẽ xử lý!”

Nàng buồn bực nhìn nam nhân quật cường “Chàng cậy mạnh làm gì? Rõ ràng trên tay bị thương tại sao có thể chính mình xử lý?”

Hần chuyên chú nhìn nàng, bá đạo lại bốc đồng nói “Ta thế nào đều không sao cả, dù sao cũng không cho phép nàng bước ra nơi này.”

“Chàng rốt cuộc đang nghĩ cái gì?” Nàng tức giận đến tưởng xoay người bước đi, nhưng lại không yên lòng, chỉ có thể một bên đè nặng vết thương, một bên buồn bực dậm chân biểu đạt bất mãn.

Cho dù nàng cùng những người đó gặp mặt thì sao? Nàng cũng không phải tiểu hài tử ba tuổi, hội ngây ngốc theo bọn họ? Nàng thật sự không hiểu hắn lo lắng cái gì? Cá tính tùy hứng, bá đạo, cái gì cũng không nói luôn làm nàng suy nghĩ hỗn loạn.

“Ta phải nói qua.” Hắn dùng tay không bị thương cẩn thận khẽ vuốt khuôn mặt trơn mềm “Ta làm hết thấy đều là vì đem nàng lưu lại. Bất chấp biện pháp vĩnh viễn rời đi thân nhân chỉ cần lưu lại nàng.”

“Ai. chàng căn bản không cần phiền toái như vậy” Nàng than nhẹ, nam nhân nhìn như bá đạo, kỳ thật chính là sợ hãi mất đi “Ta đã sớm không có người thân, trừ bỏ bằng hữu bên ngoài, ta cũng chỉ còn lại một mình chàng”

“Ý nàng là.” Mắt hắn nheo lại giống như muốn nhìn thấu lời nói của nàng có bao nhiêu phần chân thật.

“Mặc kệ trí nhớ đã khôi phục, một khắc tới nơi này, ta đã không có nhà người” Nàng hàm hồ giải thích, không nghĩ nói với hắn nàng là đến từ tương lai xa xôi “Cho nên chàng căn bản không cần quan tâm.”

Nàng nói. Nàng chỉ có một mình hắn.

Này ý nghĩa, “oa nhi” của hắn vĩnh viễn chỉ có thể ở trong lòng hắn, phải không?

Hoàng Phủ Lận sững sờ thật lâu không hoàn hồn, sau đó đột nhiên nghĩ đến những người đông sương phòng, ánh mắt nháy mắt trở nên hung ác, khóe miệng gợi lên tà niệm tươi cười.

Cho nên. Bọn họ chẳng qua là một đám lừa đảo rồi!

Nam nhân này đột nhiên cười thật khủng khiếp? Quỳnh Dĩ rừng mình, sợ nụ cười kia là nhắm vào nàng.

“Tiểu nương tử, đi gọi Trần tổng quản đến, ta có việc muốn phân phó hắn” Hắn cười yếu ớt công đạo, khôi phục bộ mặt bất cần ngày thường của Hoàng Phủ thiếu gia.

Hắn muốn nàng đi gọi Trần tổng quản, ý là.

“Người nguyện ý để ta ra ngoài hả?” Quỳnh Dĩ kinh hãi.

“Đi thôi!” Hắn không đồng ý hoặc hứa hẹn gì, nhưng một câu ngắn gọn cũng đủ làm nàng hiểu hắn nhận lời. Nàng kích động hốc mắt đỏ lên, không thể khống chế cảm xúc tiến lên ôm lấy nam nhân luôn xấu xa tươi cười khi để nàng.

“Hoàng Phủ Lận, người thật tốt!” Nói xong, hướng mặt hắn tả hữu hôn một cái thật vang, sau đó giống như hải điệp chạy ra ngoài

“Ta yêu người chết mất!”

Cái gì? Nàng vừa mới nói gì đó?

Há hốc mồm nhìn theo bóng dáng tiểu thê tử sớm đã mất hút chỉ còn lại mùi thơm thoang thoảng, Hoàng Phủ Lận không tự giác xoa nơi gò má vừa được hôn, ngây ngô lắc đầu bật cười. Như vậy một chút việc nhỏ đã làm nàng cao hứng như vậy?

Tiểu nương tử của hắn a. Quả nhiên chỉ là một oa nhi.

Nàng thật sự biết yêu sao? Hay chỉ là tính tình thích thú của trẻ con?

Quên đi! Ít nhất. Trước mắt nàng hội an phận ở lại bên hắn là đủ rồi.

Làm người ta tưởng khóa tại bên người tiểu nương tử a. Cũng biết vì phụ đang chờ người lớn lên?

7. Chương 7

“Ha ha ha. Hoàng Phủ thiếu gia cái gì! Bất quá là ngóc tử bị lão tử lừa gạt” Trương Kế không thể kiềm chế cười to, đồng dạng nói:

“Xem ra sản nghiệp Hoàng Phủ gia không bao lâu sẽ trở thành núi vàng núi bạc cung phụng cho chúng ta!”

“Ai... Hoàng Phủ thiếu gia sao vậy a? Thế nhưng ném ta ra ngoài.” Vạn Ngọc Phương ngồi trên giường hừ hừ khanh tức, mắng Hoàng Phủ Lận.

Nguyên bản cứ tưởng Hoàng Phủ Lận sau khi thành thân thì chứng ghét nữ nhân của hắn sẽ tốt hơn phân nửa, không nghĩ tới vẫn đem nữ nhân trở thành bao cát luyện quyền!

Này vừa ngã, chỉ kém không cướp mất cái mạng nhỏ của nàng.

Trương Kế tức giận nói tiếp “Liên khí ta tức chết, nguyên bốn tưởng ngươi có thể mê hoặc Hoàng Phủ Lận, chúng ta liền nắm nhược điểm của hắn uy hiếp, không nghĩ tới ngươi vừa ngã, ngay cả toàn bộ kế hoạch thiếu chút nữa cũng thất bại.”

“Nghĩa huynh, ta không nghĩ ”tình trạng” của Hoàng Phủ Lận đến mức này a!” Không ngờ đáng người cùng khuôn mặt nàng luôn kiêu ngạo, Hoàng Phủ Lận một cái liếc mắt cũng không thèm, thậm chí nàng còn chưa tới gần đã trực tiếp bị hắn ném văng ra ngoài.

“Thế nào” Trương Kế dâm tà nhìn Vạn Ngọc Phương

“Hoàng Phủ Lận thật không phải nam nhân, nghĩa muội mỹ nhân như thế này lại không động tâm, xem ra hắn là có đoạn tụ chi nghiệp.”

“Đúng a.” Vạn Ngọc Phương chớp chớp mắt ngả ngớn, không ngoài ý muốn nhìn đến dự vọng trong mắt Trương Kế “Thật không hiểu thương hương tiếc ngọc, hại nhân gia ngã đau quá a!” Nam nhân nhìn nàng nên có phản ứng như vậy, cái kia Hoàng Phủ Lận thực sự kỳ quái.

“Chắc chắc, đau chỗ nào?” Trương Kế động tay đông chân sờ lên nhuyển ngọc ôn hương, miệng mồm giả ý quan tâm “Ngã đau nơi này, hay nơi này? Làm cho nghĩa huynh hảo hảo nhìn xem.”

“Ai.... kia cũng đau a!” Miệng nàng hô đau, lại chủ động lôi kéo nam nhân hướng tới trên giường.

Ngay lúc hai người muốn buông màn, hảo hảo hô mưa gọi gió một phen, tiếng gọi thỉnh linh của Trần tổng quản làm bọn họ vội vàng kéo chỉnh y phục, “thân thiện” mở cửa phòng.

“Trần tổng quản, có chuyện gì không?” Tử lão đầu kêu cái gì? Đánh gãy hảo sự của lão tử! Trương Kế ác thanh thầm mắng, mặt ngoài lại ôn tồn hỏi.

“Biểu tiểu thư đến thăm hai vị” Trần tổng quản nói xong thối lui nhường đường cho nữ tử xinh đẹp, nhỏ nhắn mặc y phục hồng nhạt thướt tha, hai bím tóc đen đưa bước tới.

“Nghe nói hai vị là người thân của biểu tẩu nên biểu ca cho ta tới hỏi hai vị có cần cái gì?” Quỳnh Dĩ phúc thân tươi cười.

“Nha, nguyên lai là biểu tiểu thư, mời ngồi, mời ngồi” Trương Kế nhãn tình sáng lên, hồn nhiên nịnh nọt không biết vị biểu tiểu thư trước mắt là “muội tử”..... Hoàng Phủ gia thiếu phu nhân.

“Biểu tiểu thư hảo” Vạn Ngọc Phương lạnh nhạt lên tiếng, đứng lui một bên.

Hừ hừ, diễn rất giỏi a! Quỳnh Dĩ trong lòng khó chịu.

Không biết sắc mặt của họ khi biết ta là thiếu phu nhân thì sẽ biến đổi đặc sắc như thế nào nhỉ?

Nàng giả bộ ảo não, uyển chuyển nói “Không biết nguyên nhân gì biểu tẩu ra phủ đã vài ngày, làm hai vị đặc biệt đến lại không cách nào đoàn tụ.”

“Đừng lo” Nàng không trở lại nữa mới tốt! Trương Kế thầm nghĩ “Dù sao chúng ta không cầu cái gì, chỉ cần để chúng ta đợi tại nơi này, hy vọng sớm ngày đoàn tụ với muội tử.”

Vạn Ngọc Phương giả ý cầm khăn lau lệ, phụ họa “Đúng vậy nha, chỉ cần nhìn thấy tỷ tỷ, một nhà đoàn tụ, chúng ta chờ bao lâu đều đáng giá.”

Oa, nữ nhân này là muội muội của nàng? Nàng mới không dám làm a! Quỳnh Dĩ lấy tay áo nghiêng nghiêng che mặt, lặng lẽ giả trang mặt quỷ. Nàng ta hẳn là hơn hai mươi? Tính tình lại già dặn đa đoan như vậy, dám tự xưng là nàng muội muội? Không tưởng nàng mới mười tám xuân xanh, lại có muội muội so với mình còn già như vậy a?

Bất quá nàng còn muốn ngoan “Ngượng ngùng, mạo muội thỉnh giáo, muội muội năm nay bao nhiêu? Có đính ước gả cho ai chưa?”

Vẻ xấu hổ hiện lên trên mặt hai người, Vạn Ngọc Phương vụng trộm liếc mắt ra hiệu Trương Kế mau nghĩ biện pháp đối phó.

“Này. Trước đây không biết muội tử đã gả cho Hoàng Phủ thiếu gia, nên không dám đem tiểu muội này hứa nhân” Trương Kế thuận miệng, dù sao cũng không có ai chứng thực.

“Như vậy à, muội muội chưa cập kê liền duyên dáng yêu kiều, tương lai càng thêm diễm lệ vô song” Quỳnh Dĩ khẽ cười nói.

Chê cười! Chỉ sợ là gái già không ai thèm lấy nha!

Trương Kế nhìn tiểu cô nương ra vẻ vô hại trong lòng đề cao cảnh giới.

Biểu tiểu thư này không đơn giản! Hẳn nguyên bốn nghĩ một tiểu cô nương sẽ không gây trở ngại gì, nhưng hiện tại xem ra không phải như thế. Nếu không, nhìn dung mạo Vạn Ngọc Phương diễm lệ thành thực, ai cũng sẽ không nói nàng chưa cập kê. Ai nha nha, hẳn phát hiện có chút bất thường.

Thực chẳng thú vị, nàng phải đi trước rồi, dù sao quan binh cũng đã bao vây xung quanh đông viện.

“Nếu hai vị không cần gì ta trước hết cáo lui” Quỳnh Dĩ đứng dậy, xem nhẹ hai vẻ mặt cảnh giới “Hi vọng các vị sớm ngày cùng biểu tấu đoàn viên.”

Trên mặt nàng tuy rằng tươi cười, nhưng Trương Kế cùng Vạn Ngọc Phương lại cảm thấy cả người bất an.

Ha ha, nếu biết biểu tiểu thư này là “muội muội”, chỉ sợ bọn họ sẽ kinh hách té xuống ghế!

Thật muốn nhìn xem quang cảnh quan binh cổ đại bắt người a.

Ai ai, đáng tiếc là nhìn không tới!

Quỳnh Dĩ cao hứng trở về. Từ xa nhìn thấy Hoàng Phủ Lận đứng trong hoa viên, nhân tình sáng lên lớn tiếng ồn ào, vội vội vàng vàng hướng hần chạy tới “Hoàng Phủ, Hoàng Phủ.....” thiếu chút nữa trượt chân ngã xuống, may mắn Hoàng Phủ Lận nhanh tay lẹ mắt đúng lúc đón được kiều thể, nàng mới thoát vận mệnh đi chào hỏi thổ địa gia gia.

“Giải quyết rồi” Không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

“Ừ” Nghĩ đến vừa rồi xa xa nghe được tiếng thét chói tai, ngoan cố giải thích, nàng cảm thấy buồn cười “Ta nghĩ bọn họ nhất định là kim quang đẳng, bằng không nào khéo như vậy, ta mới náo loạn không bao lâu, lại tìm tới nhận thân, chàng nói đúng không?” (>.< không=“” rõ=“” “kim=“” quang=“” là=“”>

“Kim quang đẳng là cái gì?” Hoàng Phủ Lận nhíu mày hỏi.

“A. Chính là. Là kẻ lừa đảo!” Nàng bỗng nhiên thốt ra. Quên mất cổ nhân không biết kim quang đẳng là cái gì “Chỗ chúng ta thường kêu như vậy, nên nhịn không được liền.....”

Nghe nàng lại nhắc tới, sắc mặt hần lập tức trầm xuống “Tốt lắm, không cần phải nói, về sau không cho phép nhắc lại!”

Cái gì a! Nam nhân này thật là âm tình bất định, rõ ràng còn tươi cười, lập tức lại âm dương quái khí?

Nàng nhỏ giọng lầm bầm, không biết người ta đã nghe nhất thanh nhị sở.

“Quỳnh nhi”.

Nghe thấy hấn khàn khàn thâm trầm kêu, Quỳnh Dĩ vừa mừng vừa sợ quay đầu, kinh ngạc hấn thế nhưng kêu tên nàng.

“Chàng vừa kêu nữ danh của ta đúng không?” Nàng vui mừng lôi kéo tay áo hấn làm nũng “Hoàng Phủ, kêu một lần thôi, ta nghĩ nghe chàng kêu!”

Phía trước, hấn nói chỉ cần tiểu nương tử vô danh, không cần cái danh Quỳnh Dĩ, hại nàng sớm dập tắt hy vọng nghe hấn gọi tên mình.

Không nghĩ tới. ngăn ngừn chưa đến nửa ngày, hấn thế nhưng chủ động gọi!

Tuy rằng Quỳnh nhi nghe có điểm buồn nôn, nhưng so với tiểu nương tử.... tiểu nương tử cả đời tốt hơn rất nhiều rồi.

Oa oa, nàng cao hứng muốn ôm hấn xoay vòng vòng nga!

Chút việc nhỏ đã chọc nàng cao hứng như thế? Nhìn nụ cười sáng lạn, Hoàng Phủ Lận trối chạt mày cũng thả lỏng.

“Hoàng Phủ, trước đây ta luôn cảm thấy chàng là đại phôi đản chỉ biết khi dễ ta, không nghĩ tới chàng cũng không tệ lắm đâu!” Nàng hươ hươ tay, dậm chân nói “Lần sau chàng cũng cho ta ra phủ đi chơi chứ?” Thừa dịp “biển yên sóng lặng”, nàng thuận thế yêu cầu càng nhiều.

Ha ha, đánh rắn phải đánh đập đầu, không nhân cơ hội này tranh thủ phúc lợi, thì chờ tới khi nào?

“Chỉ cần có ta, nàng có thể ra phủ. Nàng có địa phương nào đặc biệt tưởng nhớ muốn du ngoạn sao?” Khó được Hoàng Phủ Lận nhẫn nại, phá lệ muốn nghe nàng tâm sự.

Hấn phía trước thật quá độ bảo hộ, “kim ốc tàng kiều” không cho nàng ra ngoài, thật là làm khó “thỏ trắng” hiếu động rồi.

Nếu mọi lo ngại đã giải trừ, chỉ cần nàng yêu cầu không quá khó khăn, hấn đều đem hết có khả năng thỏa mãn nàng.

Nhưng vừa nghe địa phương nàng muốn đi, sắc mặt hấn lập tức thúi hoắc, mày lại gắt gao nhú cơ hồ ép chết con muỗi xấu số bay qua.

“Nàng vừa nói đi nơi nào?” Hấn không xác định, sợ mình nghe lầm hỏi lại.

Bất quá, tiểu nha đầu không biết sống chết hào hứng cần cù đáp lời “Chính là Vạn Hương Lâu a! Hoàng Phủ, người không biết nơi đó thật nhiều mỹ nữ tỷ tỷ, mỗi người đều phong tình vạn chủng, còn thực ôn nhu cùng người uống rượu nha!”

Vạn.... Hương.... Lâu? Tốt lắm, xem ra những ngày không ở bên hấn, nàng tựa hồ quá hoang đường, một nữ tử thế nhưng có gan đến Vạn Hương Lâu!

“Nàng từng đi Vạn Hương Lâu?” Hấn mềm nhẹ tiếp tục hỏi.

“Ừ, sau hôm được phát lương thì đi, nếu hôm đó không uống quá nhiều, hôm sau làm sao trẻ a! Hại ta không kịp chỉnh trang mới có thể.” Nàng liên hồi nói, thẳng đến bỗng nhiên ý thức chính mình nói cái gì, mới tự động tiêu âm câm miệng.

“Mới có thể như thế nào?” Hoàng Phủ Lận cúi đầu, vẻ mặt âm tàn nhìn nàng “Như thế nào không tiếp tục nói? Vi phu rất hứng thú biết a!”

Nàng đáng thương dò xét hấn, đầu nhỏ liều mạng lay động, căn bản không dám nói gì nữa.

Hu hu, nàng là đại ngốc tử! Sao lại đem những lời này nói ra a?

“Sao không tiếp tục nói, mỹ nữ Vạn Hương Lâu như vậy? Vi phu rất muốn biết nàng ở Vạn Hương Lâu uống bao nhiêu hảo tửu a!” Hấn âm trầm bước tới làm nàng sợ tới mức liên tiếp lui về phía sau

“Tại sao không nói? Vi phu tự hỏi nàng nói những lời này, muốn vi phu như thế nào phạt mới đủ!”

“n. Kỳ thật không có. Uống bao nhiêu !” Ánh mắt nàng dao động, ngón trỏ cùng ngón giữa vụng trộm ở sau lưng giao nhau.

Một vò mà thôi, tính rất nhiều sao?

“Không bao nhiêu, ân?” Hấn nhíu mày, nhìn nàng chột dạ, biết oa nhi này lừa dối hấn.

Tốt lắm, dám nói dối dưới mí mắt hấn! Biết rõ còn cố phạm, tội càng thêm tội! Hấn trong lòng cười lạnh.

“Những mỹ nữ đó phong tình vạn chủng như thế nào, ân?” Hấn trước chế trụ cổ tay không cho nàng lui về phía sau, lại đem nàng kéo vào trong lòng, hoàn toàn chặt đứt ý niệm trốn chạy của cừu non.

“Cũng không có, đều là dung chi tục phấn, không đáng nhắc tới” Quỳnh Dĩ biết chạy không thoát, vô tội nháy mắt, nhìn hấn quỷ dị cười.

Hu hu, nàng sai lầm rồi, đừng nhìn chằm chằm nàng như vậy được không?

“Một tiểu cô nương, thế nhưng bắt chước thượng thanh lâu uống hoa tửu?” Hoàng Phủ Lận nắm chặt cổ tay nàng, cố định khuôn mặt thỏ trắng nhất gan trong bàn tay cứng rắn “Chẳng lẽ nàng không biết cái gì gọi là tam tông tứ đức?”

“Tam tông tứ đức?” Nàng vẻ mặt mờ mịt “Có nghe qua, nhưng không biết.”

“Cái gì?” Nàng giả ngu sao? Nhà dù nghèo vẫn rắn dạy nữ nhi, nàng sao có thể không hiểu?

Thấy hấn không tin, Quỳnh Dĩ sợ hãi cãi lại “Vốn là thật. nơi ta ở không ai biết tam tông tứ đức a? Ngay cả nghe cũng chưa nghe qua a!”

Bình thường một chút, kêu gọi nam nữ bình quyền;

Cấp tiến một chút, ngay cả nam nhân là chó má cũng nói được.

Cho nên tam tông tứ đức? Ngượng ngùng, nàng thật đúng là không biết.

Hoàng Phủ Lận nghi ngờ đánh giá nàng, dù sao lời nàng nói tiêu chuẩn quá xa, nữ tử bình thường nên biết gì đó, nàng một chút đều không hiểu, nhưng lại biết. quản sự cửa hàng?

Này rất không thể tưởng tượng!

Thấy hấn dao động, Quỳnh Dĩ không ngừng cố gắng “Hơn nữa, đi Vạn Hương Lâu uống rượu không phải hành vi không đứng đắn? Bất quá ta uống chút rượu thôi, lại không làm chuyện xấu, chàng nói. Đúng không?” Nàng nguyên bản nói đạo lý rõ ràng, bị hấn mất lạnh trừng, nhất thời tự động tiêu âm.

Quỳnh Dĩ vụng trộm liếc hấn, cổ nhân quả nhiên bảo thủ.

Bằng không đi Vạn Hương Lâu uống chút rượu cũng không khác gì đi quán ăn đêm, hơn nữa mọi người mặc y phục nhiều như vậy, cũng không có gì đẹp mắt để xem a?

Bất quá, những lời này đánh chết nàng cũng không dám nói với Hoàng Phủ Lận.

Nếu nói. Hậu quả thật không dám tưởng tượng!

“Còn không biết sai?” Sảng giọng, ánh mắt quét qua thân mình nho nhỏ trong lòng bắt đầu run run

“Chẳng lẽ nàng tính gây ra chuyện lớn mới nhận sai?”

“Hoàng Phủ. Ta biết sai rồi, tha thứ ta lần này được không?” Quỳnh Dĩ mắt hàm chứa lệ, dẹt miệng đáng thương hướng hấn làm nũng.

Làm ơn làm ơn, hi vọng giả khóc dối hấn hữu hiệu! Nàng âm thầm khẩn cầu trong lòng.

“Lần sau không cho phép, biết không?” Hoàng Phủ Lận nhìn nàng, nhếch môi thoáng thả lỏng.

“Ta cũng không dám nữa !”

Mới là lạ. Nàng ở trong lòng thè lưỡi.

8. Chương 8

Sau vài ngày không ngừng thê thốt, hứa hẹn nhất quyết không chạy loạn khỏi Hoàng Phủ, chờ Hoàng Phủ Lận đi tuần tra xưởng rượu, một tiểu công tử trắng trẻo, tuấn tú lần nữa lên lút xuất hiện từ cửa sau Hoàng Phủ.

“Vù. Hảo uống!” Cánh môi hồng hồng chúm chím uống cạn hảo tửu, Quỳnh Dĩ cười duyên nhìn mỹ nữ bên cạnh rót rượu “Hảo tỷ tỷ, lại một chén nữa!”

Nhóm hoa nương ngồi cạnh tươi cười châm thêm, biết “tiểu công tử” này kỳ thật là cô nương giả trang, nên các nàng càng ưa thích bởi nàng uống rượu, trò chuyện.

“Hảo hảo uống nha, hảo tỷ tỷ, thực là rượu ngon nhất mà ta từng được uống! Ê ảm điềm điềm, còn có vị trái cây ngào ngọt, quện nơi đầu lưỡi” Miệng nhỏ thỏa mãn xuyết ảm, tinh tế thưởng thức.

Hoàng Phủ Lận căn bản không cho nàng uống gì khác ngoài nước trà. Bất quá đi tửu lâu khác cũng không uống được rượu nào ngon như vậy. Vì mỹ thực nàng đành tổn hại mệnh lệnh trượng phu, chạy tới Vạn Hương Lâu.

Thật là, Hoàng Phủ gia không phải bán rượu sao? Như thế nào không bán loại cực phẩm này? Bằng không nàng sẽ không vất vả riêng chạy tới nơi này.

“Rượu này tửu lâu bình thường không có được đâu” Trần nhi mỹ nữ cười duyên giải thích.

“Thật sự?” Quỳnh Dĩ nhìn chằm chằm chất lỏng trong chén kim hoàng, suy nghĩ “Rượu này có tên không?”

“Đương nhiên là có rồi! Là Phẩm Điệp, rượu mới nhượng thành của Hoàng Phủ gia năm nay!” Châu nhi tiếp nói.

“Hoàng Phủ gia!” Quỳnh Dĩ thiếu chút phun hết ngụm rượu vừa uống “Người nói Hoàng Phủ gia, sẽ không vừa vắn là.” Không phải Hoàng Phủ gia kia đi?

“Ôi, tiểu công tử, thành Dương Châu này còn có Hoàng Phủ gia khác có thể nhượng ra cực phẩm rượu sao? Đích thực là Dương Châu nhất quái Hoàng Phủ Lận Hoàng Phủ gia!”

Ha ha, tiểu cô nương thật thú vị! Trừ bỏ Dương Châu Hoàng Phủ gia thành đông còn có Hoàng Phủ khác sao?

“Nhưng là. Nhưng là.” Nguyên lai Hoàng Phủ gia không chỉ buôn rượu, ngay cả nhượng rượu cũng làm?

“Hoàng Phủ gia không phải chỉ bán rượu sao?”

Lúc quản sự ở Phẩm Hương quán, sổ sách mang tới tất cả đều ghi chép việc Hoàng Phủ gia vận chuyển rượu từ nơi khác đến, bọn họ khi nào cũng nhượng rượu? Vắn là nàng quá mức vô tâm, ngay cả phạm vi sự nghiệp của tướng công nhà mình nghiêm nhiên cũng không biết?

“Ha ha, tiểu công tử, ngài nhất định là nơi khác tới?” Trần nhi như thể nghe được truyện cười, cười run rẩy cả người “Hoàng Phủ gia sinh ý không chỉ bán rượu đơn giản như vậy đâu!”

Châu nhi vội vàng hòa cùng “Đúng nha! Hoàng Phủ gia không chỉ bán rượu, nhượng rượu, thậm chí hoàng thất, quý tộc đều tranh nhau đặt mua rượu của Hoàng Phủ a! Chớ nói hiện tại Hoàng Phủ thiếu gia còn hợp tác với sư phụ trứ danh Giang Nam, khai trương tửu lâu!”

Hoàng Phủ Lận lợi hại như vậy sao?

Mặc dù là thê tử của hắn, nàng cái gì cũng không biết.

Chỉ biết trên người hắn luôn phản phát thảo nhiên mùi rượu, chỉ biết từng đêm hưởng thụ hắn âu yếm, còn trộm bạc của hắn đến Vạn Hương Lâu uống rượu, sau đó. Chuyện môn gây phiền toái!

Nàng thật là một kẻ vô công rảnh việc.

Vừa nghĩ tới những “chuyện tốt” mình gây ra, bây giờ còn nuốt lời vụng trộm chạy tới Vạn Hương Lâu uống rượu, Quỳnh Dĩ không khỏi buồn bực, ngay cả Phẩm Điệp cũng mất hương vị.

Nàng luôn nói Hoàng Phủ Lận phá hư nàng, nhưng bản thân nàng..... kỳ thật cũng không thật quan tâm hấn, không chỉ khắp nơi phiền toái, thậm chí còn trộm bạc uống rượu.

“Châu nhi, Trân nhi, ta có chuyện muốn nói với các ngươi” Nàng bỗng nhiên nghiêm túc, nói ra bí mật

“Kỳ thật. Ta là cái nữ nhi.”

Trân nhi cùng Châu nhi vốn nghĩ chuyện gì đại sự, làm tiểu cô nương bỗng nhiên nghiêm túc, vòng vo.

Ai biết là chuyện này!

Hai nàng nhìn nhau cười, Quỳnh Dĩ mặc danh kỳ diệu, không rõ ràng.

“Tiểu công tử. Không, nên xưng tiểu cô nương, kỳ thật chúng ta sớm nhìn ra ngươi là nữ nhi, ngươi như vậy đứng đắn, thật đúng là.”

Nói xong, hai người nhin không được hé miệng cười.

“Làm sao có thể?” Quỳnh Dĩ mở to mắt. Nàng cảm thấy mình phần nam trang thật giống a! Ít nhất thời điểm ở Phẩm Hương quán không bị người nào phát hiện!

“Ha ha, “cô nương” quả thật rất tuần tú, văn nhã nhưng chúng ta tại Vạn Hương Lâu này tiếp xúc qua không ít, tự nhiên có vài phần năng lực a!”

“Kia. Hảo tỷ tỷ, ta cũng không quanh co lòng vòng, có chuyện nghĩ cầu các ngươi!” Hoàng Phủ Lận tốt với nàng như vậy, nàng nhất định phải làm hấn cao hứng một chút!

“Cô nương không cần đa lễ, chuyện có thể giúp chúng ta nhất định hết sức hỗ trợ.”

Quỳnh Dĩ ngoắc ngoắc muốn các nàng đưa lỗi tại lại đây, hai người nghe xong lập tức cười duyên nhận lời.

“Cô nương yên tâm.”

“Ta đây trước cảm ơn hai tỷ tỷ.”

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, Hoàng Phủ Lận lặng yên đi vào, nhìn thiên hạ ngọt ngủ trên giường, tâm trạng nhớ nhung hai ngày qua rốt cục an ổn hạ xuống.

Khinh thủ khinh cước thoát hải, y phục, tiến vào trong chăn, ôm thân thể mềm mại lấp đầy cõi lòng, hương thơm thoang thoảng quen thuộc làm hấn thỏa mãn thở dài. Cảm giác có người cọ cọ thơm thơm, Quỳnh Dĩ mơ màng màng mở mắt càng oa tiến vào lòng hấn “Chàng đã trở lại.”

“n, canh giờ còn sớm, nàng tiếp tục ngủ” Nhìn nàng thiên chân ngủ, cho dù dục vọng không ngừng kêu gào, hấn vẫn cố nén dỗ nàng tiếp tục ngủ.

Bất quá, nàng dụi dụi mắt “Hoàng Phủ. Ta có chuyện muốn nói cùng chàng.”

“Chuyện gì?” Nhìn vẻ mặt đáng yêu hám ngủ lại cứng rắn chống đỡ, Hoàng Phủ Lận sững nịch cười.

“Tối mai chàng trở về sớm một chút, ta có này nọ cho chàng xem.” Nói xong, nàng rốt cục ngăn cản không được mí mắt khép lại, lâm vào mộng đẹp.

“Quỳnh nhi cho ta xem cái gì?”

Hấn hỏi, nhưng thiên hạ không biết đã mộng寐 lúc nào, sao có thể đáp lại hấn “Quỳnh nhi?”

Hấn lắc đầu bật cười.

Quên đi, đêm còn dài mà! Hấn ôn nhu hôn hôn, ôm nàng chậm rãi ngủ.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng tỏ ẩn hiện sau đám mây đen thỉnh thoảng bay qua, tựa hồ e thẹn trước cảnh đẹp thơ mộng, hữu tình.

“Trần tổng quản, cây cột đặt ở giữa Đúng, chỗ đấy!” Sáng sớm, Quỳnh Dĩ liền chỉ huy Trần tổng quản chuẩn bị cho kế hoạch đêm nay “Qua phải một chút. Đúng đúng đúng, chỗ đó!”

Trần tổng quản một thân mồ hôi, thật vất vả nghe được thiếu phu nhân nói một tiếng hảo, cả người vô lực ngồi dưới đất, từng ngum từng ngum phì phò.

“Thiếu phu nhân, ngài rốt cuộc muốn làm gì vậy?” Trần tổng quản tò mò hỏi. Sau khi thiếu gia xuất môn, thiếu phu nhân lập tức chỉ huy hần chuyển cây cột vào phòng, không biết có ý đồ gì.

“Này. Không thể nói!” Ha ha, nàng mờ ám giao phó.

“Thiếu phu nhân, ngài sẽ không làm chuyện gì chọc giận thiếu gia chứ?” Sự kiện trốn nhà lần trước đến bây giờ vẫn còn dư âm, chỉ sợ thêm lần nữa, bộ xương già của hần chắc không chống đỡ nổi.

“Trần tổng quản, người nói như ta chuyên gây sự vậy?” Quỳnh Dĩ liếc liếc kháng nghị, dù nàng thường xuyên gây cho Hoàng Phủ Lận không ít phiền toái, nhưng cũng không cần nói giống như nàng là chuyên gia phiền toái a!

“Tiểu nhân không có ý nói thiếu phu nhân như vậy” Trần tổng quản miễn cưỡng cười cười” Chỉ hy vọng thiếu phu nhân ngàn lần đừng chọc giận thiếu gia.”

Phiền toái không cần nhiều, cũng không cần thường chọc, chỉ chuyện lần trước đã đủ bọn họ nhớ mãi rồi.

Nàng tự tin cười nói “Người yên tâm, ta đây đang làm chuyện sẽ khiến thiếu gia người cao hứng! Cho nên bớt lắm bầm đi, đầu người đều nhanh trọc rồi!”

Cái gì. Cái gì? Trần tổng quản bị nàng trêu chọc vừa giận vừa xấu hổ.

“Trần tổng quản, ta ra ngoài một chuyến, người nhớ giúp ta chuẩn bị ít thức ăn Hoàng Phủ thích nha!”

Nói xong, nàng phát phát tay, vén khởi váy chạy ra ngoài, không để ý tới Trần tổng quản vẫn ngây ngốc sau trận công kích có nghe hay không lời của nàng.

Vù vù, vật kia không biết làm như thế nào rồi nhỉ?

Nàng hảo chờ mong phản ứng của Hoàng Phủ Lận khi nhìn thấy lễ vật nàng tỉ mỉ chuẩn bị nha!

Ha ha, nàng khẩn cấp muốn thấy biểu tình của Hoàng Phủ Lận!

Đáng tiếc thiên không theo nhân nguyện, nguyên bản trời xanh quang đãng, không gợn bóng mây, thế nhưng giữa trưa lại nổi gió.

Dương Châu lệ cảnh.

Mưa bụi mênh mông rào rào tưới tẩm vạn vật. Nàng liêu bên hồ thẹn thùng nghiêng mình, mái tóc rũ xuống bị gió xô đẩy, người đi đường vội vàng về nhà nép dưới những chiếc ô nhấp nhô sắc sỡ, đường phố Dương Châu chợt sinh động với những cánh hoa đầy màu sắc đua nhau bung nở.

Xử lý hoàn mọi việc, sắc trời nhuốm trê, Hoàng Phủ Lận buông tha xe ngựa, thay đổi khoái mã ở mông lung vũ cảnh vội vã trở về.

“Hừ ——” hần xoay người xuống ngựa, đem dây cương cấp hạ nhân, không quay đầu lại một đường hướng Lạc viện sâu nhất trong phủ. Nên hần hoàn toàn không chú ý tới, sắc mặt cổ quái của hạ nhân từ lúc hần hồi phủ.

Kinh nghiệm phẩm rượu lâu năm luyện cho hần một khứu giác tuyệt hảo, Hoàng Phủ Lận vừa bước vào Lạc viện liền phát hiện mùi vị bất đồng. Mùi này. Tựa hồ còn bao gồm “Phẩm Điệp”, bộ pháp nhanh hơn, hiệu kỳ tiểu thê tử hoạt bát, hiệu động lại chơi trò gì.

Mở cửa, dù trải qua không ít sóng to gió lớn, hần vẫn không khỏi kinh sợ, thốt không nên lời..... nguyên lai mùi hương khác thường đó tỏa ra từ những ngọn nến nhỏ được đặt khắp phòng, giữa tấm phòng đặt một cây cột không biết để làm gì, về phần tiểu thê tử lại mặc y phục “rách nát”, cùn cùn, đôi chân trắng nõn lỏa lồ hướng hần chạy vội mà đến.

“Là ai cho nàng mặc thành cái dạng này?” Ánh mắt hắn trầm xuống, nhìn y phục “rách nát” trên người nàng, không biết là phần nô hay bị nàng gây xích mích.

Quỳnh Dĩ không trả lời, đứng cách hắn khoảng năm bước, cười duyên xoay vòng hảo hảo cho hắn thưởng thức “kiệt tác” của tạo hóa.

“Hoàng Phủ, đẹp không?” Khuôn mặt tươi cười, phù nhan tươi mát mang theo kiểu diễm.

Kia cười, cơ hồ làm hắn thất thần.

“Y phục này là ta vì chàng đặc biệt thỉnh nhân đẩy nhanh tốc độ làm! Còn có lắc tay, vòng chân cũng là. . . .” Quỳnh Dĩ cao hứng phần chần nói, lại phát hiện hắn căn bản không có nghe, cả người như là thất thần chằm chằm nhìn nàng, nàng lo lắng đặt tay lên trán hắn

“Hoàng Phủ, người sao vậy? Không thoải mái sao?”

Hoàng Phủ Lận cầm tay nàng, ánh mắt thiêu đốt cực nóng xem xét một thân y phục lố lằng, giọng khản đặt hỏi “Này y phục. . . . Như thế nào? Tuyệt đối không phải kiểu dáng hiện nay, thậm chí cũng không phải phục sức ngoại tộc.”

Mảnh vải mỏng manh vây quanh khuôn ngực căng đầy, lộ ra mông lớn thất lưỡng và bụng tuyết trắng, nửa dưới chỉ dài hơn tiết khổ một chút, tại bên đùi dùng da dây trói lại.

Như thế phóng dăng, nhiều năm lần lộn trên thương giới hắn chưa từng tiếp xúc qua y phục như vậy, chẳng qua là hai mảnh vải.

Trên thực tế, Nàng không chỉ mặc đi trên đường mà còn đi tới quán ăn đêm, nhưng lần này đã có kinh nghiệm, nàng tuyệt sẽ không thành thật làm khổ mình.

“Đương nhiên không có!” Nàng cười gượng “Hoàng Phủ, ta sao có thể làm loại sự tình này!”

“Không có là tốt nhất” Hắn thả lỏng lực đạo trên tay, nàng liền vọt vào tắm phòng, lấy y phục mang ra.

“Hoàng Phủ, quần áo của chàng đều ướt, trước thay đi! Bằng không sẽ bị cảm. . . . Không, là nhiễm phong hàn.”

“n” Hắn không dị nghị tiếp nhận y phục, lại phát hiện tiểu thê tử vẻ mặt đỏ bừng nhìn hắn.

Hắn nhíu mày, khó hiểu nhìn nàng, không biết nàng lại ngoạn cái gì.

Rốt cục, nàng thật vất vả khắc chế ngượng ngùng, sợ hãi ra tiếng “Hoàng Phủ, chàng. . . . Chàng không nên cử động, ta giúp chàng thay.”

Mắt hắn nheo nheo nghiền ngẫm như người thấy mùi âm mưu.

Nàng tưởng lấy lòng hắn, nên muốn cho hắn xem gì đó, muốn mị hoặc hắn sao?

Hắn không nói một câu, lửa nóng chuyên chú nhìn theo hành động của nàng.

Nàng vươn tay chậm rãi thoát áo khoác ướt nhẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút mất tự nhiên tiếp tục thoát áo đơn. Không khí chợt lắng đọng, cực yên tĩnh chỉ còn tiếng xoạt xoạt.

Đợi nàng thoát hết y phục trên người hắn, thẹn thùng quay đầu, cầm y phục sạch sẽ từng kiện mặc cho hắn.

Mỗi lần, nàng không cẩn thận chạm đến vòm ngực rắn chắc hoặc lướt qua cơ bắp chắc nịch, tiếng thở dốc dồn dập trên đầu nàng vang lên.

Nàng ngẩng đầu phát hiện ánh mắt sáng như đuốc, không chớp nhìn chằm chằm nàng như hổ rình mồi, mặt nàng đỏ bừng, vội vàng cúi đầu, không dám cùng ánh mắt ấy giao nhau.

Thật vất vả thay xong, nàng mất tự nhiên lôi kéo hắn ngồi xuống, thậm chí chủ động thay hắn châm rượu, sau đó thổi tắt nến trên bàn, ngại ngùng thối lui đến giữa phòng.

Ngay khi hắn nheo mắt muốn nhìn rõ bóng dáng bị ánh nến mờ ảo bao phủ hơi chút quang thì âm thanh tí trúc bên ngoài phòng đột nhiên vang lên.

Như hô ứng với tiếng nhạc, nàng chậm rãi vũ theo, mảnh mai vòng quanh cây cột tùy ý đong đưa, mỗi một cái xoay người đều mị hoặc nhìn hấn, sóng mắt lưu chuyển vô hạn phong tình.

Hấn bị mộng cảnh này mê hoặc rồi.

Theo mỗi động tác của nàng, tóc đen vẽ trên không trung những vòng cung xinh đẹp. Mỗi cái nhấc chân, hạ thất lưng, làm vài dật vên lên lộ ra càng thêm mê hoặc xinh đẹp.

Thăng đến ngoài cửa âm nhạc đình chỉ, nàng hào hển dựa bên cột, hấn vẫn không thể hoàn hồn, si ngốc nhìn nàng, phẩm điệp trong tay vẫn đang ngừng giữa không trung, không với một giọt.

“Hoàng Phủ, ta vũ được không?” Vất vả vụng về hơi thở, Quỳnh Dĩ khấn trương chờ đợi.

Hấn tà nịnh cười, vội vàng tiến tới bế nàng lên, hướng giường đi tới.

“Ta sẽ nói cho nàng biết, nàng đã thành công mị hoặc vi phu như thế nào, Quỳnh nhi!”

Màn trường đỏ thắm nhẹ nhàng hạ xuống, ánh nến hiu hắt lay động, ngoài cửa sổ tiếng mưa tí tách rơi ru người lạc cảnh mộng, tựa hồ tưởng che giấu thanh thanh thổ ốc từ phòng trong truyền đến.

9. Chương 9

“Quỳnh nhi. Xem nàng nóng thành như vậy, vi phu giúp nàng cởi y phục ảm ướt nga?”

Hấn nhẹ nhàng “lột” mảnh vải dật bé xíu, mỏng manh che phủ đôi bông đào, đôi phượng nhãn tà tứ chớp động nhìn nàng, sóng tình cuộn cuộn, ngón tay hắt nhẹ làm mảnh vải rơi xuống, yên vị trên mặt đất.

Ngón cái tham lam tiến tới u cốc ảm ướt, cách tầng vải dật, chậm rãi chà xát..... lên xuống.

Xuân ý dào dạt, xuân thủy ảm ướt, không ngừng cắn nuốt ngoại vật thô ráp cố ý xâm lấn.

“Nàng nha, sao càng ngày càng nóng như lửa vậy.” Hấn gian xảo nói.

Mảnh y phục “đặc chế” phía dưới cơ hồ không che phủ được bao nhiêu, cùng chung số phận vô tội bị “hắt hủi” ra ngoài màn trường.

“Hoàng Phủ.” Nàng then thùng, nũng nịu gọi, thân thể xích lõa ửng đỏ, luống cuống không biết làm sao trước hành động khêu gọi của hấn.

“Quỳnh nhi, nàng có biết lúc nàng thay y phục cho vi phu thì vi phu nghĩ gì không?” Hấn thỏa mãn nhìn khuôn mặt đỏ bừng, dựa sát bên tai nàng thì thầm: “Vi phu nghĩ, làm thế nào để khiêng nàng lên giường a....., sau đó hảo hảo yêu thương, để miệng nhỏ nhắn này ngậm nga âm thanh vi phu thích nhất.”

“Không cần nói nữa!” Quỳnh Dĩ xấu hổ che miệng hấn lại, không cho hấn tiếp tục nói những lời khiến người ta đỏ mặt tía tai.

Thấy hành động trẻ con của nàng, Hoàng Phủ Lận thích thú cười khê, kéo xuống bàn tay thon nhỏ, không xương, chỉ dẫn nàng giống như lúc này, chậm rãi thoát y phục trên người hấn.

Nhất kiện lại nhất kiện tung ra ngoài màn trường.....

“Hoàng Phủ. n.” Nàng hé mở cánh môi đỏ mọng, thân hình uốn éo, khêu gợi giống như mèo nhỏ nũng nịu cầu chủ nhân thương yêu, cưng chiều.

“Muốn rồi sao?”

Ngón tay ác ý xoắn xoắn, vòng vòng trên đồi cỏ non bên ngoài u huyết, chần chờ, khiêu khích thiên hạ đang bị sóng tình vui dập, không ngừng vắn vẹo dưới thân.

Chìm đắm trong men tình, nàng không tự chủ cầm bàn tay gả ngón của hấn chủ động vuốt ve, xoa nắn gò bông đào non mềm, khao khát dập tắt ngọn lửa tình đang ngàn ngụt thiêu đốt mọi góc ngách trong thân thể nàng.

Nàng vội vàng, hấn lại khí định thần nhàn, vòng quanh, làm toàn thân nàng không ngừng run rẩy, mặt tân không ngừng tuôn rơi, nhiễm ướt đầm đēm chần dưới thân.

“Hu ân. Hoàng Phủ. Vì sao chàng không chạm vào ta?” Nàng thút thít, bất mãn áp sát vào người hấn, làm hai thân thể càng dính chặt vào nhau.

“Muốn ta như thế nào chạm vào?” Hoàng Phủ Lận thoáng đẩy nàng ra, nghe nàng bất mãn kháng nghị, cười hỏi.

“Như vậy sao, ân?”

Nguyên bản ngón tay đang trêu đùa đào nguyên bên ngoài hoa huyết, tách ra cách hoa sung huyết, nhìn ngắm, chậm rãi tiến vào hoa kính đã sớm ướt sũng mặt hoa, ác liệt thả chậm động tác.....

“Nga. Mau một chút.” Nàng nắm chặt đēm chần dưới thân, khó nhịn thấp hô.

“Vật nhỏ thật tham lam nga” Hấn giễu cợt, thuận theo yêu cầu của nàng, tăng nhanh tốc độ.

“Nga. n. ưm”

Ngón tay dài ra ra vào vào, lúc duỗi lúc co, không ngừng trêu đùa, gây xích mích hoa huyết. Ngón cái ác ý xoa nhẹ điểm mẫn cảm của hoa huyết, đem lại tiếng hét hứng tình thất thanh của nàng.

Môi mỏng không chịu thua thiệt, hôn lên nụ hoa đỏ thắm, đã sớm đứng thẳng, kiên nhẫn chờ đợi, nhẹ nhàng nhay cấn, đảo quanh, làm nụ hoa e lệ, kiều diễm càng bung nở như muốn phô diễn hết vẻ đẹp mời gọi bạn tình.

Lúc này, nhẫn nại tới cực hạn, hấn rút ngón tay dính đầy mật ngọt, khiêu khích ra từng đợt, từng đợt trong suốt, đưa tới trước mắt nàng, cho nàng thấy chứng cứ chính mình động tình.

“Quỳnh nhi, nếm thử mật hoa là cỡ nào ngọt.” Hấn giống như ác ma đề nghị, không cho phép nàng e lệ cự tuyệt. Ngón tay ướt át ngang nhiên thân nhập miệng nhỏ khuấy đảo, muốn nàng vươn chiếc lưỡi tình tề liếm.

Thẳng đến sạch sẽ, hấn mỉm cười bế nàng lên, đem nàng ngồi trên bụng hấn.

“Hoàng Phủ.” Tư thế xa lạ làm Quỳnh Dĩ có chút bất an.

“Đừng sợ” Hấn chụp lấy hai khối căng tròn, trắng mịn rung rinh trước ngực kiều thê, dề mê hưởng thụ tuyệt hảo xúc cảm, nhẹ nhàng đè ép, xoa nắn, cọ xát.

“Vật nhỏ nâng thất lưng lên, chậm rãi đưa ta vào hoa huyết của nàng, tựa như bình thường ta yêu thương nàng vậy.”

Tuy có chút chần chờ, nhưng dưới ánh mắt ma mị, mê hoặc của hấn, nàng không tự chủ nâng lên thân thể, tay nhỏ cầm cự long thô to, nóng rực, chậm rãi ngồi xuống.

“n.” Cảm giác đột nhiên căng đầy, tràn ngập, nàng nhịn không được thỏa mãn.

Dường như không cần hấn chỉ dẫn, nàng thuận theo dục vọng chậm rãi vận vẹo vòng eo, thỏa mãn lửa nóng cứng rắn tung hoành trong u cốc.

Nàng “ưm” một tiếng, cơ thể không ngừng hư không, làm nàng nước mắt doanh trông cầu xin:

“Hoàng Phủ. Ta muốn.”

Hấn tà mị cười, hai tay bắm lấy bờ mông căng tròn, triển khai một trận động tác mãnh liệt.

Lực đạo dồn dập, không biết tiết chế làm nàng xóc nảy, kinh hô: “A. Hoàng Phủ. Hoàng Phủ. . . .”

Nhưng dục vọng đã nhấn chìm một tia lý trí cuối cùng, thanh thanh kêu to như trở thành thuốc xuân được, cự long càng không ngừng tiết chế mạnh bạo xâm chiếm, tìm tòi mọi ngõ ngách trong hoa huyết, đến nơi tận cùng.

“Hoàng Phủ, ta muốn chàng. Ừm. Toàn bộ chàng.” Nàng cúi đầu, sóng mắt lưu tình, yêu mị nhìn hần, cắn môi đỏ mọng.

Bị oa nhi động lòng người khát cầu, hần điên cuồng hét lên, như thú hoang cuồng dã va chạm đóa hoa sung huyết sưng đỏ, mỗi một lần ra vào đều chạm đến đỉnh nhạy cảm của nàng, rên rỉ càng thêm thô cao.

“Hu ừ. . . .Hu” Không rõ vì vui mừng như điên hay va chạm quá độ dẫn dắt cảm giác đau đớn, nàng nức nở.

Thấy bộ dáng diễm đạm, đáng yêu nức nở, hần đau lòng thả chậm động tác, trùi mền lau nước mắt như sương sớm đọng trên khóe mắt.

“Đau không?”

“Không. Sẽ không.” Hần ôn nhu làm nàng nhịn không được xao động tươi cười.

“Chàng đừng có ngừng. Cứ yêu ta như vậy.”

“Quỳnh nhi, Quỳnh nhi.” Như được ân xá, hần không ngừng gọi tên nàng, lại bắt đầu chuỗi động tác ngụp lặn kịch liệt.

“Tiểu thê tử của ta a.”

“Ừm. Hoàng Phủ. Ta không được.” Ánh mắt nàng mê loạn hồ, tóc dài theo thân hình đong đưa phiêu đảng, bày ra mê người phong tình.

Nhận thấy hoa huyết bắt đầu cấp tốc co rút dữ dội, hần càng thêm ra sức thẳng tiến.

“A ——” Thân thể nàng đột nhiên cứng đờ, vô lực úp sấp nằm trên người hần.

Hoa huyết co rút lợi hại, gắt gao ngậm chặt cự nóng cứng rắn nhất quyết không thả, đại lượng âm mị dính ướt chỗ kết hợp, thậm chí tích lặc trên đệm chăn.

Đem nàng xoay người, hần chưa thoả mãn, tách mở đùi ngọc, ướt đẫm hoa huyết run rẩy, trần trụi phô bày trước mắt hần.

Cánh tay cường tráng nâng cao cặp mông kiều nhỏ, hần cúi đầu, chắc.... chắc.... liếm liếm cánh môi khô khốc.

“Hoàng Phủ. Không cần như vậy.” Quỳnh Dĩ ngượng ngùng, nhưng thân thể mềm mại nhu nhược vô lực, căn bản không thể ngăn cản được hành động ngang tàng của hần.

“Đủ. Đủ.” Nàng nức nở, nhưng không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể dang rộng hai chân mặc hần tận tình hưởng dụng.

“Thực ngọt” Hoàng Phủ Lận ngẩng đầu tà nịnh nói, liếm liếm chất lỏng lưu lại trên môi, gọi cảm vô cùng.

“Như thế nào đều không đủ.”

Hần bỗng nhiên cuồng nhiệt hôn nàng, nuốt chửng tiếng rên rỉ, cứng rắn cực độ bất ngờ xuyên vào hoa huyết sung huyết, vẫn chưa ngừng rung rinh sau một hồi kích tình.

Cường hần xâm lược không vì nàng cầu xin mà tạm dừng, nàng nhắm mắt vô lực thừa nhận hần mãnh liệt tập kích.

Khi bá đạo trườn đưa, khi nhọt nhọt trêu đùa,....

Nàng vô lực kháng cự, hư nhuyển bầu vú đệm chăn dưới thân.

Thanh âm thân thể va chạm không ngừng quanh quẩn trong phòng, màn sa không ngừng chớp lên bóng người.

Như mất hần ý thức, không biết qua bao lâu, hần rút cục thổ gấp, phát ra tiếng kêu thỏa mãn, hai tay tham lam dùng sức nắm lấy, xoa nắn hai khối đầy đà. Cự long trong hoa huyết dày đặc, co rút, cực khoái phun ra tinh hoa chất lỏng.

Tình cảm mãnh liệt chậm rãi bình nghỉ, Hoàng Phủ Lận xích lỏa ôm Quỳnh Dĩ nằm trên giường, ngửi ngửi tóc dài tán loạn, đầm mồ hôi, lẳng lẳng hưởng thụ thời khắc khó phai, chờ đợi thiên hạ chủ động nói ra lý do hôm nay sao lại nhiệt tình hòa theo như vậy.

“Hoàng Phủ. . . .” Quả nhiên, nàng nhẫn nại không được mở miệng.

“Chàng vì sao cứng chiều một thê tử phiền toái như ta?”

“Nàng không phiền toái” Là ai dám lăm mồm trước mặt nàng?

“Chàng không cần an ủi, ta biết” Quỳnh Dĩ nghịch ngón tay thon dài của hắn.

“Ta không hiểu tam tòng tứ đức, lại khắp nơi chọc giận chàng, còn trộm bạc của chàng đi uống rượu, chàng nói ta không phải rất xấu?”

“Nàng uống rượu khi nào?” Hoàng Phủ Lận mắt lạnh trừng. Biết trước nàng sẽ không yên lặng mà!

Không xong, nàng lỡ nói ra rồi!

“Không có, đây không phải trọng điểm ta muốn nói!” Nàng lớn mật chuyển đề tài, nũng nịu:

“Người ta muốn biết chàng vì sao thành thân với người ta?”

Hắn không chút nghĩ ngợi trả lời: “Bởi vì nàng là nữ nhân duy nhất đến gần, mà ta không chán ghét, động thủ ném ra ngoài.”

“Cái gì!” Nàng tức giận quệt quệt miệng, tiếp tục nghịch bàn tay của hắn: “Chàng không thể nói lý do khác sao?”

“Thanh danh của ta ở Dương Châu đã đủ hỏng rồi, trừ nàng cái gì cũng không biết ra, thì khuê nữ nhà ai nguyện ý gả cho ta” Không phải hắn hạ thấp giá trị bản thân, này rõ ràng giấu diếm cũng vô dụng.

Cái gì? Ý hắn là chỉ cần nữ nhân dám gả, hắn sẽ không ném đối phương ra ngoài, tùy tiện người nào, a miêu, a cầu đều có thể thành thê tử của hắn!

Nàng thở phì phì, hất tay hắn ra.

“Hừ! Vậy chàng tìm nữ nhân nào không nghĩ đánh bay ra ngoài làm nương tử đi, sao nhất định cứ phải tìm ta?”

Đây là nàng cùng hắn cẩu kinh sao? Hoàng Phủ Lận ánh mắt triu mến chuyên chú nhìn nàng. Tiểu nương tử của hắn bắt đầu hiểu tình yêu rồi sao?

“Trừ nàng ra. . . . Ai, ta đều không muốn” Hắn kề sát tai nàng nhẹ giọng nói.

Đây là bắt đầu liền quyết định, nàng muốn cũng trốn không thoát.

“Thật vậy chẳng?” Nàng ngượng ngùng hỏi lại.

Nguyên lai nam nhân này cũng nói lời ngon tiếng ngọt! Như vậy, vừa rồi cần gì phải nói những lời chọc nàng phiền não?

“Nàng biết ta không vui đùa”

“Nhưng tới bây giờ chàng cũng không nói chàng làm cái gì, còn muốn người khác nói ta mới biết.” Nàng nắm tay hắn, khẩu khí rõ ràng bất mãn.

“Chàng cảm thấy ta sẽ gây thêm phiền toái cho chàng sao? Bằng không như thế nào lại không nói với ta?”

“Nam nhân làm việc không cần bàn bạc cùng nữ nhân” ngắn gọn khẳng định, biểu hiện rõ ràng chủ nghĩa nam nhân.

Thật là, vừa mới cảm thấy ngọt ngào một chút, liền thượng một câu phá phong cảnh như vậy!

“Nhưng là. Chàng không nghĩ, ta một người ở trong phủ thực buồn chán. Ta muốn giúp chàng a!” Nhất là giúp thử uống rượu. Nàng vụng trộm bổ sung.

“Buồn chán?” Hoàng Phủ Lận nhú mày, lập tức gợi lên ý cười.

“Ta biết một biện pháp có thể làm nàng không thấy buồn chán.”

“Biện pháp gì?” Nàng chăm chú lắng nghe.

“Sinh một oa nhi cho nàng chiều cổ, còn có thể cả ngày không thú vị sao?” Đôi mắt tối sầm lại, bàn tay to không bó buộc ngang tàng xoa xoa nụ hoa kiều diễm trước ngực.

“Đừng làm rộn!” Nàng buồn bực nắm lấy ma chướng đang làm xằng làm bậy.

“Ta đang nói chuyện nghiêm túc.”

“Ta nói rồi ta không vui đùa, nên ta cũng nói thật.” Hoàng Phủ Lận quay người ngăn chặn nàng, nghiêm trang nói: “Sinh một oa nhi, cũng luyện cho tính cách của nàng yên tĩnh hơn.”

“Hoàng Phủ Lận, ta thực nghiêm túc, chàng đừng náo loạn!” Quỳnh Dĩ một bên tránh nụ hôn của hắn, một bên oa oa kêu to: “Ta tưởng theo chàng đến uống rượu!”

Hắn dừng động tác lại, chuyên chú nhìn nàng: “Vì cái gì nàng muốn đi uống rượu? Nếu nói ra lý do, ta có thể xem xét.”

Hắn ngồi dậy, dựa lưng vào tường, chờ nghe lý do của nàng.

“Thật sự?” Quỳnh Dĩ nhân tình sáng lên, cảm giác rượu ngon đã ở ngay trước mắt.

“Tự nhiên là thật” Chỉ cần lý do có thể làm hắn chấp nhận.

“Ta muốn uống rượu, giống mùi vị trái cây của phẩm điệp, ề ề ề ề ề ề!” Nàng cao hứng phấn chấn nói, hoàn toàn không biết vẻ mặt của nàng rất giống tiểu tử quý. (@@ ma men@@)

Tâm tình nhất hảo, nàng cười đến mặt mày cong cong, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm đáng yêu.

“Nàng đã uống phẩm điệp?”

Hoàng Phủ Lận lúc này mới nghĩ đến, rượu hắn vừa uống tựa hồ là phẩm điệp.

Chết tiệt, nàng nhất định lại trộm đi Vạn Hương Lâu!

“Đúng vậy a!” Nàng không biết sống chết thành thực trả lời.

“Nàng dám trộm đi Vạn Hương Lâu! Ta dặn nàng như thế nào?” Giờ khắc này, hắn thật sự rất muốn vặn gãy cái cổ mảnh khảnh không xương kia, trừng phạt nàng nói một đằng làm một nẻo.

“Làm sao chàng biết ta có —— a!” Nàng vội vã che miệng, thầm kêu không xong.

“Ta làm sao biết?” Hắn lạnh lùng cười, kéo tiểu thân thể đang co mình lui tiến trong lòng hắn ra.

“Bởi vì phẩm điệp là đặc chế cho Vạn Hương Lâu, trừ bỏ Vạn Hương Lâu cùng uống rượu của ta, không địa phương nào có loại rượu này!”

Con tôm! Nàng chính là cảm thấy rượu này uống ngon, không nghĩ phức tạp như vậy!

Hu hu, vì sao Châu nhi, Trần nhi không nói chuyện này cho nàng biết?

“Hoàng Phủ, không cần tức giận! Người ta cảm thấy phẩm điệp hảo uống, mới nhịn không được chạy tới Vạn Hương Lâu tìm các tỷ tỷ uống rượu.” Nàng ỷ trước ngực trượng phu làm nũng, mắt to ngập nước chớp động cầu xin tha thứ.

Hắn đương nhiên biết sức hấp dẫn của phẩm điệp, chẳng những thuần lương, dễ uống, không say, thực thích hợp với nữ nhân.

Bất quá, hắn không nghĩ, rượu do nhà mình nhường lại làm tiểu thê tử mê choáng váng đầu óc, thậm chí còn nhiều lần chạy tới nơi bướm hoa trộm uống.

Thôi, thôi, mang theo nàng xuất môn cũng được, ít nhất đỡ phải mỗi lần rời nhà đều lo lắng đề phòng, sợ nàng gặp bất trắc hoặc lại chạy trốn.

Tuy trong lòng đã tính, nhưng sắc mặt vẫn vô cùng nghiêm túc: “Lần sau còn dám, ta sẽ không chuẩn cho nàng xuất môn nữa, hiểu không?”

Cho nên. Hắn là đáp ứng mang nàng xuất môn?

“Ta nhất định sẽ ngoan ngoãn, sẽ không làm chàng thêm phiền toái!” Nàng cao hứng cam đoan, chỉ kém không lập trọng thệ tuyệt không quấy rối.

“Ta cam đoan.”

Nàng cam đoan? Nàng còn dám nói?

Hoàng Phủ Lận trừng mắt, yêu chiều nhìn khuôn mặt không có một chút hối cải, trong lòng hy vọng lời cam đoan của nàng có thể chống đỡ lâu một chút.

10. Chương 10: Chương 10

Quỳnh Dĩ về mặt ai oán ngồi trên ghế mềm, nhìn phẩm điệp cùng rất nhiều loại rượu trứ danh khác, bày la liệt trong phòng. Mùi rượu từng trận, từng trận bay tới, lại chỉ có thể nhìn, không thể động thủ. Thậm chí cũng không thể lộn xộn.Q

Hu. Vì sao vừa vặn như vậy a?

Nàng vất vả hằng đêm thổi khí bên gối, Hoàng Phủ Lận mới động tâm, mang nàng đến xưởng rượu.

Ngờ đâu, ngày đầu tiên không cẩn thận bị ngắt.

Sau đó, hắn vội vã gọi đại phu bắt mạch. Kết quả

...Mang thai!...

Hai chữ này lập tức biến hắn thành nam nhân bá đạo, thần kinh.

Mỗi ngày, hắn vẫn mang nàng đến xưởng rượu, nhưng bắt đợi tại nơi này, so với một mình ngây ngốc trong Hoàng Phủ còn tra tấn hơn.

Hắn đi đâu, làm gì, cũng mang nàng theo bên người. Thử rượu cũng mang, nhưng chỉ mình hắn uống, nàng ở một bên giường mắt nhìn, thèm thuồng, ừng...ực..... Cùng quần sự thảo luận tình hình buôn bán rượu, nàng chỉ có thể chống cằm, ngoan ngoãn ngồi ở tràng thượng, cẩn thận không động thai khí.

Hu hu. Như vậy, nàng thà đợi trong phủ, ít nhất thỉnh thoảng còn có cơ hội lên ra ngoài ngoạn, không như hiện tại bị quần thật gắt gao! Không có nửa điểm phúc lợi, lại còn một đồng quy định buộc nàng tuân thủ.

Hắn như bảo mẫu, mỗi ngày đều yêu cầu nàng phải ăn thật nhiều, cách một canh giờ ăn một bát súp, hai canh giờ uống canh, giống như dưỡng heo vậy a!

Thời điểm Quỳnh Dĩ ôm gối lẩm nhẩm, đang cùng các quần sự thảo luận, Hoàng Phủ Lận quay sang nhìn nàng, tâm tư hoàn toàn bất đồng.

Oa nhi của hắn đang mang một tiểu oa nhi a.

Nghĩ đến đây, hắn vui mừng muốn ôm nàng đảo quanh vài vòng, bắt quá đại phu đã công đạo, oa nhi vừa mới hoài thai, phải thật cẩn thận, tuyệt không lỗ mắng đả thương nàng.

Nhìn vẻ mặt sầu bi khổ não, không cần đoán cũng biết nàng đang thầm oán hắn, trách hắn quá lo lắng, cướp đoạt quyền lợi uống rượu của nàng.

Ai, hắn thật thực lo lắng a! Thân hình kiều nhỏ, yếu kém như thế nào sao có thể vượt qua mười tháng mang thai đằng đẳng?

Dù nàng bất mãn thế nào, hấn vẫn cương quyết tự mình trông chừng nàng.

Vì lo lắng mỗi ngày tới lui bồn ba làm nàng mệt nhọc, hấn đã tạm trú tại biệt viện trong xưởng rượu, dự định qua giai đoạn bận rộn này lại mang nàng hồi phủ.

Cho các quản sự lui xuống nghỉ ngơi, Hoàng Phủ Lận đứng dậy ôm tiểu thê tử: “Hôm nay oa nhi có ngoan ngoãn nghe lời không? Hay ngứa ngáy không chịu được rồi hả?”

“Hừ!” Quỳnh Dĩ quay mặt qua chỗ khác, phát cáu không để ý hấn: “Chàng không cho phép ta uống phẩm điệp, ta ghét chàng rồi!”

Hấn ôn tồn mở miệng, mỗi ngày đều lặp đi lặp lại trấn an: “Quỳnh nhi, đừng trẻ con như vậy, chờ sinh hài tử xong, nàng muốn uống bao nhiêu liền uống, được không?”

“Nhưng người ta hiện tại muốn uống a!” Nàng nhanh chóng đỏ hốc mắt, ủy khuất nói.

Từ khi mang thai, không biết vì sao khao khát muốn uống phẩm điệp ngày càng mãnh liệt, thậm chí chỉ cần ngửi thấy mùi phẩm điệp, cơn nôn nghén liền giảm xuống.

Hấn cố tình lại không hiểu, nói thế nào đều không nghe, kiên trì không cho nàng uống!

“Nàng không thể nhẫn nhịn một chút sao?” Hoàng Phủ Lận mi tâm hơi nhíu, đối với vấn đề ẩm ỹ này, cảm thấy phiền hà.

“Dù sao chàng cũng không hiểu! Người ta không thoải mái, thầm nghĩ uống phẩm điệp, chàng không cho uống chính là người xấu!” Nàng cố tình gây sự.

“Đại phu nói thai phụ không nên uống rượu”

“Đại phu nói gì chàng đều nghe, vậy chàng như thế nào không bảo hấn giúp chàng sinh đứa nhỏ?”

“Quỳnh nhi, đừng nói bậy!” Hấn khẩu khí lạnh lùng, tức giận nàng tùy hứng thủ não loạn.

Nàng nắm chặt gối mềm, hàm chứa nước mắt ủy khuất: “Chàng hung ta! Chàng thế nhưng hung ta! Ta biết chàng chán ghét nữ nhân kỳ thực là giả, chàng nhất định có nữ nhân khác bên ngoài mới hung ta, không cho ta uống phẩm điệp!”

Không cho nàng uống phẩm điệp cùng hấn chán ghét nữ nhân, có quan hệ gì? Hấn không nói gì mà chống đỡ.

Chịu không nổi nàng náo loạn, Hoàng Phủ Lận nhượng bộ, mang tới tiểu bầu rượu châm chén nhỏ phẩm điệp, đem đến trước mặt nàng.

“Ta hiểu, chỉ có thể uống một chén nhỏ cho đỡ thèm thôi, nhiều hơn cũng không được” Vì duy trì phu cương, hấn tuy nhượng bộ lại lạnh mặt nói, bất quá sủng nịch lại không gạt được nhân.

“Đủ! Đủ!” Quỳnh Dĩ nín khóc mỉm cười, một chút một chút uống, khoe mắt mang theo ý cười, hoàn toàn không có vừa mới cố tình gây sự.

Ừm ừm.... Hương quả hoài niệm chậm rãi tản ra trong khoang miệng, thật sáng khoái! Nàng cảm động nhắm mắt hưởng thụ, tinh tế trở về chỗ cũ.

Tâm tư Hoàng Phủ Lận rối rắm, thấy nàng nheo mắt cười, mới trầm tĩnh lại.

“Ai.” Hấn thở dài, không biết làm sao bây giờ.

Hấn nói không được, nàng lại cứng rắn ồn ào, hấn không thể không giải trừ lệnh cấm. Nàng vừa đám vừa xoa làm hấn nhượng bộ.

Rốt cuộc làm thế nào hấn mới an tâm, cũng không chọc nàng rơi lệ?

“Hoàng Phủ.” Nghe hấn bắt đầu dĩ thử dài, Quỳnh Dĩ áy náy cầm tay hấn: “Kỳ thật ta không như vậy thích uống rượu.”

“Vậy thì ngoan ngoãn, đừng uống phẩm điệp nữa.”

“Phẩm điệp không giống” Nàng nhỏ giọng kháng nghị: “Không uống, oa nhi trong bụng luôn quấy phá, làm ta thật khó chịu.”

“Nói vậy! Ý nàng là oa nhi muốn uống phẩm điệp sao?” Rất hoang đường! Hắn không suy nghĩ bác bỏ.

“Người ta không nói vậy” Nàng cẩn thận cân nhắc: “Bằng không rượu khác đều không được, chỉ có phẩm điệp mới khiến ta khát vọng, hơn nữa chỉ cần không thoải mái, uống phẩm điệp lại tốt, không phải oa nhi tác quái, chẳng lẽ là ta thích uống?”

Hoàng Phủ Lận cẩn thận phân tích lời nàng, nghe qua lại có vài phần căn cứ.

“Vậy nàng muốn ta làm thế nào? Mỗi ngày cho nàng uống? Ta tuyệt đối không đáp ứng.” Đợi đứa nhỏ sinh ra sợ hai mẫu tử đều thành tửu quỷ.

“Vậy chàng tìm biện pháp a! Dù sao chỉ cần ngửi mùi hương phẩm điệp là được” Nàng thuận miệng nói làm cho Hoàng Phủ Lận nghĩ đến một biện pháp.

Hương phẩm điệp sao?

Ha ha, cũng thú vị! Hắn vừa vặn có kế hoạch, không ngại chiếu theo yêu cầu của nàng!

Quỳnh Dĩ mang thai bốn tháng, miệng nhai một khối điểm tâm, tay cầm một khối khác, cảm thấy giống như trên Thiên đường.

Hai tháng trước đại náo một phen, Hoàng Phủ Lận không nói một tiếng đột nhiên biến mất, làm nàng khóc một đoạn. Mỗi đêm đều ôm y phục của hắn cuộn mình ngủ.

Vài ngày sau, hắn mang một đầu bếp Giang Nam trở về, làm rất nhiều điểm tâm. Mấy ngày nay, bị nôn nghén tra tấn nàng cơ hồ không ăn được thứ gì, nhưng chỉ cần là hạt gạo dẻo cao, lại khiến nàng nhin không được, một ngụm tiếp một ngụm.

Đầu bếp mới tới cười nói, trên bàn sở hữu điểm tâm đều bỏ thêm ít nhiều phẩm điệp.

Hoàng Phủ Lận cự kỳ chán ghét đồ ngọt, thế nhưng tự mình nhấm nháp thí nghiệm, dù ăn đến ói ra cũng không buông tay. Nam nhân như vậy, trước đây dù có hơi bá đạo, bất chấp mọi thứ, nàng cũng sẽ tha thứ.

Huống chi, hắn bá đạo cướp đoạt tự do của nàng, nhưng chưa một lần thương tổn nàng a!

Bất quá. Từ khi mang thai, hắn chưa từng âu yếm nàng.

Đối nàng chán ghét rồi sao?

Trong lòng phiền muộn, điểm tâm cũng trở nên khó ăn.

Ai ai, nàng thật chán ghét mang thai, liền như vậy nhay cảm a!

Quỳnh Dĩ nhìn trăm hoa đua nở, thở dài một hơi.

Buổi tối tìm hắn nói chuyện đi!

Ban đêm, Quỳnh Dĩ kiểm chế cơn buồn ngủ, ngồi trên giường chờ Hoàng Phủ Lận.

Chờ chờ.....

Cửa phòng rốt cục nhẹ nhàng mở ra, Hoàng Phủ Lận một thân một mồi lặng yên đi vào. Hắn giống như dĩ vãng khinh thủ khinh cước chui vào chăn, lại phát hiện tiểu thê tử giờ phút này còn ngồi trên giường gật gà ngủ.

“Quỳnh nhi, sao chưa ngủ?” Hắn cẩn thận bỏ thêm cái gối mềm sau lưng nàng, sợ nàng ngồi lâu sẽ chịu không nổi.

“Ta đang đợi chàng về.”

Ách xì.....

Nàng tự nhiên oa tiến vào lòng hắn, giữ vững tinh thần chuẩn bị đàm phán.

“Chờ ta?” Hắn khó hiểu hỏi: “Vì sao? Chỗ nào không thoải mái sao?”

“Lòng ta không thoải mái.” Nàng rầu rĩ nói.

Trong lòng không thoải mái? Kỳ quái. Phẩm diện cũng cho nàng ăn, còn cho nàng mỗi ngày đến uống rượu tùy ý dạo chơi, như thế nào lại không vui?

“Như thế nào không thoải mái?”

Nàng ngượng ngùng đứng lên. Dù đã là vợ chồng, thậm chí sắp làm mẹ nhưng trực tiếp hỏi loại sự tình này, nàng vẫn có vài phần xấu hổ.

Nàng hít sâu một hơi: “Chàng nói! Chàng không phải đối với ta cảm thấy phiền chán rồi?”

Nghe xong hắn không khỏi mỉm cười: “Nàng lại suy nghĩ miên man, Quỳnh nhi, ta làm sao có thể phiền chán?”

Nếu cảm thấy phiền chán, thì sao cả ngày đều nhớ thương nàng, lo lắng nàng ăn không ngon, ngủ không yên, sợ nàng bị oa nhi ép buộc. Ai, tâm ý của hắn!

“Nhưng. Đã lâu chàng không chạm vào ta.” Nàng đỏ hốc mắt, ủy khuất nói.

“Chàng chê ta có oa nhi, đáng người xấu xí, nên không nguyện ý ôm ta?”

Đại oan uổng a! Hoàng Phủ Lận đảo cặp mắt trắng dã, không hiểu cái đầu nhỏ của nàng suy nghĩ gì.

Sợ nàng động thai khí, thế nhưng bị tưởng thành ghét bỏ?

Thiên a! Từng đêm hắn liều mạng nhịn xuống dục vọng ham muốn ngấu nghiến nàng, thậm chí nhẫn đến tâm đều nhanh nổ tung rồi.

Nhìn thân hình đầy đà, cùng khuôn mặt ngày càng quyến rũ, hắn đều kiềm chế không được hồng mắt a!

“Ta là sợ thương tổn mẫu tử nàng, sao lại nói ta ghét bỏ nàng?” Tiểu yêu tinh này không biết hắn thật thống khổ nhẫn nại, nên mới hoài nghi hắn.

Hoàng Phủ Lận kéo kéo bàn tay mềm mại, nhỏ bé hướng cự long dưới thân sờ soạn.

“Nàng cảm giác được sao? Mỗi đêm ta đều đau khổ nhẫn nại a!”

Nàng đỏ mặt, nín khóc, thẹn thùng nói: “Chàng không cần như vậy.”

“Không được! Vì an toàn của oa nhi và nàng, ta chịu đựng một chút cũng không sao” Hắn lập tức cự tuyệt.

“Kia. Ta đây giúp chàng.”

“Nàng. Nàng nói cái gì?” Hắn có phải hay không mộng mị nghe lầm? Bằng không sao có thể nghe được đề nghị mê người như thế.

“Ta nói, ta có thể giúp chàng.” Quỳnh Dĩ ứng đỏ, tay nhỏ bé không xương bắt đầu không an phận cao thấp lên xuống, vỗ về chơi đùa.

“Nha.” Bị nàng mềm nhẹ xích mích, hắn kiềm nén rên khẽ một tiếng, đưa ra càng nhiều yêu cầu.

“Quỳnh nhi, mau một chút.”

Quỳnh Dĩ ra sức lấy lòng, thuận theo hắn thả nhanh tốc độ, cảm nhận dục vọng cứng rắn trong tay không ngừng bành trướng.

Vén lên y phục của hắn, nàng cúi người, há mồm bao phủ toàn bộ dục vọng kiêu ngạo, phần lưỡi thơm tho qua lại trên đầu.

Hắn sắp phát cuồng, dựa vào giường hỗn hỗn, hưởng thụ nàng ôn nhu phục vụ.

Hồi lâu kiềm chế dục vọng, khoái cảm dồn nén mãnh liệt nhanh chóng không được, không vừa lòng với tốc độ của nàng, hắn giữ chặt đầu nàng, chủ động rất nhanh ở nhưng tơ miệng ra vào.

Thở dốc càng khấn trương ồ ồ, tấm phồng tràn ngập tiếng than nhẹ thỏa mãn của nam nhân, cùng âm thanh chắc chắc phun ra nuốt vào.

Đột nhiên thân thể hắn cứng đờ, dịch thể đậm đặc một đường uốn cong phun ra, nàng không tránh né, tiếp nhận toàn bộ nhiệt tình.

Hắn hỏn hển, nhìn nàng vẫn nằm sấp trên thân mình, cẩn thận vì hắn liếm sạch sẽ, không khỏi đau lòng: “Quỳnh nhi, không cần như vậy.”

Quỳnh Dĩ không để ý hắn ngăn trở, thẳng đến sạch sẽ mới ngẩng đầu, đối hắn triển lộ lúm đồng tiền: “Chàng vì ta làm nhiều như vậy, ta như vậy một chút việc nhỏ?”

Hắn chuyên chú nhìn nàng, nói không ra lời.

“Ngủ đi” Thật lâu, hắn vỗ về tiểu thê tử, ngắn gọn nói.

Không cần nói chuyện yêu đương, hắn đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Nhân sinh như thế, phu phục gì cầu.

11. Chương 11: Đại Kết Cục

Bên trong đại trạch Hoàng Phủ đèn đuốc sáng trưng, một trận rối loạn, người tới người lui bận rộn không ngớt.... Vì tiểu thiếu gia Hoàng Phủ muốn “phá kén bay ra”.

Một ngày một đêm, không chỉ thiếu phu nhân bị đau đớn dày vò la hét, thiếu gia cũng bồn chồn không ngừng tới lui ngoài cửa, không ngừng phá tan mọi thứ xung quanh. Một lần thiếu phu nhân hét lên là một thứ “ra đi”.

Chỉ thấy các bà mụ không ngừng tiến tiến xuất xuất, khăn trắng đi vào, đi ra lại nhuộm đỏ chói ghê người, nước ảm một chậu lại một chậu, này tiểu thiếu gia chính là “lỳ lợm” không chịu ra.

Thời gian càng lâu, sắc mặt thiếu gia càng khó coi, làm tâm bọn hạ nhân cũng hoảng hoảng, lơ lững mãi không hạ xuống được...

“A —— đau quá! Đau quá ——”

Trong phòng truyền ra tiếng quát tháo, Hoàng Phủ Lận thuận tay phá tan một cái ghế, Trần tổng quản vội vàng chỉ huy hạ nhân dọn dẹp, lại thay một cái mới.

“Hoàng Phủ. Hoàng Phủ. A”

Một trận kêu to, lại một chậu máu loãng đi ra, lúc này ai cũng không dám đứng bên cạnh Hoàng Phủ Lận âm trầm, nghi ngờ bản thân sẽ bị đông lạnh mà chết.

Bỗng nhiên, trong phòng im lặng, sau đó tất cả bà mụ đều vọt ra, thở hỏn hển nói: “Hoàng Phủ thiếu gia. thiếu phu nhân muốn gặp ngài.”

Hoàng Phủ Lận vừa nghe, giống như lốc xoáy lập tức cuốn tiến phòng sinh.

Bà mụ nhìn bóng lưng hắn, cảm khái: “Đáng tiếc a. Này đi vào, có lẽ lần cuối gặp mặt rồi.”

Hạ nhân nghe thể thiếu chút nữa đều hôn mê bất tỉnh.

Bọn họ thật không dám nghĩ, nếu thiếu phu nhân gặp bất trắc gì bọn họ không sai biệt lắm có thể bị “chôn theo” hết a!

Thiếu gia hắn. Chịu đựng được loại kích thích này sao?

Hoàng Phủ Lận lo lắng nhìn thiên hạ mặt không còn chút máu, suy yếu nằm trên giường, tan nát cõi lòng, cổ họng run run hỏi: “Quỳnh nhi. Quỳnh nhi. Nàng có khỏe không?”

Quỳnh Dĩ rất muốn mỉm cười trấn an nam nhân này, nhưng sức lực cạn kiệt, lực bất tòng tâm: “Hoàng Phủ. Ta có chuyện muốn nói cho chàng.”

“Nàng không cần nói nữa, hảo hảo giữ sức lực, ân?” Nắm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo, lần đầu tiên Hoàng Phủ Lận có cảm giác sợ hãi.

Hắn không muốn nghe nàng nói, cảm giác nghe xong, nàng tựa hồ sẽ biến mất.

Cho nên hắn không muốn nghe, thậm nghĩ yếu đuối trốn tránh.

“Không được. Hoàng Phủ.” Nàng cầm lấy tay hắn, suy yếu mở miệng: “Nếu không nói sẽ không kịp nữa. Sẽ không kịp.”

“Sẽ không! Tới kịp! Chờ nàng sinh oa nhi, nàng nói gì ta cũng sẽ hảo hảo nghe theo, ân?” Hắn dỗ nàng, tựa như dĩ vãng giống nhau.

“Không. Thật sự không được.” Nàng cảm thấy thể lực không ngừng xói mòn.

Nhất định phải nói ra. Nàng không nghĩ đến cuối cùng, giữa bọn họ còn có bí mật tồn tại.

Nàng tưởng. Ít nhất có thể thẳng thắn nói cho hắn biết.

“Đủ! Không cần nữa!” Hắn khó nén sợ hãi rống to.

“Không. Hoàng Phủ. Đây rất trọng yếu. Chàng nghe ta nói.” Quỳnh Dĩ không để ý, cố sức vươn tay nhẹ nhàng xoa mặt hắn: “Kỳ thật. Ta không phải người nơi này.” Nàng vô lực nhìn hắn, giống như muốn khắc thật sâu dung nhan hắn vào trong đầu: “Chàng nghe được sao. Ta không phải người nơi này.”

“Ta nghe được, nàng hảo hảo nghỉ ngơi, không cần hao phí thể lực, ân?” Hắn căn bản không chú ý nàng biểu đạt cái gì, chỉ hy vọng nàng không tiếp tục nói.

Mỗi một câu nói, sắc mặt nàng liền tái nhợt một phần!

Khuôn mặt nhỏ nhắn không chút huyết sắc dày vò hắn đau lòng.

“Không. Chàng không biết. Kỳ thật, ta đến từ thế giới tương lai.” Nàng ho nhẹ, mắt nữa khép míng lung hồi tưởng, như đang nghĩ ngợi:

“Thế giới kia cùng nơi này không giống nhau, nữ tử không cần biết tam tông tứ đức, thậm chí có thể cùng nam nhân đi học, ngồi xe so với cưỡi ngựa nhanh hơn, thậm chí có thể bay lên trời. Hoàng Phủ, chàng biết không? Cho tới bây giờ. Ta thế nhưng đối thế giới kia không có nửa điểm luyến tiếc.”

Hoàng Phủ Lận khiếp sợ nghe nàng nói, thậm chí cảm thấy đó là do nàng bị ảo tưởng, nhưng sâu tận đáy lòng, hắn lại ần ần tin tưởng, bởi hắn cảm giác ở nàng có rất nhiều điều khác biệt.

“Chàng biết vì sao không?” Nàng thâm tình nhìn hắn.

Này mặt. Này mắt. Này môi. Nàng muốn nhớ kỹ a.

“Là vì chàng, Hoàng Phủ”

Bàn tay nhỏ bé vỗ về khuôn mặt nam nhân, vô lực níu kéo rơi xuống giường

“Hoàng Phủ, ở hai thế giới, ta chỉ có chàng cùng oa nhi là thân nhân. Nếu. Ta không có biện pháp tiếp tục, chàng cùng oa nhi hảo hảo tiếp tục nha.” Nàng dùng chút sức lực cuối cùng, miễn cưỡng tươi cười.

“Đủ! Ta nói đủ!” Hoàng Phủ Lận phát cuồng.

“Ta không muốn nghe nàng nói thế giới kia, ta không muốn biết nàng sẽ thế nào! Quan trọng nhất bây giờ là nàng phải hồi phục, sau đó hảo hảo cùng ta dạy dỗ oa nhi, hiểu không!” Hắc ác thanh tức giận ra lệnh, nhưng ai biết hắc dùng nhiều khí lực, mới có thể cắn răng nói ra.

Vẫn bá đạo như vậy a.

“n” Vì làm hắc an tâm, nàng suy yếu đáp ứng

“Chàng kêu bà mẹ vào đi!”

Hắc không tha nhìn nàng tái nhợt, chậm rãi từng bước lui về sau. Cuối cùng, cắn răng đẩy cửa phòng ra, đem bà mẹ kêu vào.

Nhìn cửa phòng dần dần đóng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt suy yếu cũng dần biến mất trong tầm mắt của hắc.

Cửa phòng lần nữa đóng lại, vẫn im ắng không tiếng vang. Rất lâu sau đó, Hoàng Phủ Lận cảm thấy đã đợi cả ngàn năm, to rõ tiếng khóc đột nhiên vang lên.

Hắc lạnh lùng, chờ bà mẹ đi ra.

Tựa hồ qua hồi lâu, bà mẹ mới ôm một tiểu oa nhi, cẩn thận tiêu sái đi ra: “Chúc mừng Hoàng Phủ thiếu gia, thiếu phu nhân sinh một tiểu thiên kim.”

Không bao lâu, bà mẹ khác cũng chạy ra, trên tay đồng dạng ôm một oa nhi: “Chúc mừng Hoàng Phủ thiếu gia, thiếu phu nhân lại sinh một tiểu thiếu gia.”

Hai. Hai cái?

Hoàng Phủ Lận nhìn hai thân hình nhăn nhó, hồng hồng trên tay bà mẹ, khiếp sợ nói không ra lời.

Lúc này, lại một bà mẹ vội vã chạy ra, mọi người không khỏi thốt ra:

“Không thể nào? Còn có cái thứ ba?”

Bất quá nàng hỗn hển nói: “Không tốt! Thiếu phu nhân không còn thở!”

Hoàng Phủ Lận sắc mặt đại biến, phút chốc mọi thứ trước mắt như đều sụp đổ, thất thần không còn sinh khí.

Nói cái gì? Oa nhi của hắc không còn thở!

Đây không phải thật sự. Không phải thật sự.

“Trần tổng quản, Trần tổng quản, về sau thế nào?” Hai tiểu oa nhi phấn điều ngọc mài nắm ống tay áo Trần tổng quản lắc lắc, không ngừng truy vấn.

“Sau lại a.”

“Sau lại ra sao? Sau lại nương làm sao vậy?”

“Chúng ta muốn biết nương làm sao?”

Nghe thấy đồng tiếng nôn nóng yêu cầu, Trần tổng quản càng muốn hảo hảo đùa một chút.

“Vừa mới chọc họa, bây giờ còn có thời gian hồ nháo? Còn không mau đến thư phòng học bài đi!” Hoàng Phủ Lận khuôn mặt lạnh lùng đột nhiên xuất hiện, không lưu tình trách cứ, làm hai tiểu oa nhi sợ hãi lập tức trốn sau lưng Trần tổng quản, sau đó hoả tốc mà chạy.

Nhìn kia hai khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ, làm hắc nhớ tới tình cảnh hôm đó.

Hắc nhớ rõ, ngày đó, hắc giống như lâm vào tuyệt cảnh thống khổ.

Sau đó, một nữ tử đột nhiên cùng Đô thiếu gia đến: “Đừng lo lắng! Ta tin tưởng tướng công ta sẽ có biện pháp, người cũng tin tưởng Quỳnh Dĩ.”

Hắn căn bản không biết chuyện gì xảy ra, ngây ngốc nhìn Đô thiếu gia vào phòng, sau đó.

Ánh mắt ôn nhu nhìn nữ tử nổi giận ùng ùng đang chạy tới.

“Hoàng Phủ, sao chàng lại hung dữ với mấy đứa nhỏ như vậy?” Hai tiểu oa nhi lon ton theo sau Quỳnh Dĩ, rất giống gà mẹ dẫn con đi kiếm ăn, thực đáng yêu, làm Hoàng Phủ Lận từ trong lòng cảm thấy ấm áp.

“Các người làm sai còn dám chạy đi cáo trạng?” Hắn lạnh lùng liếc nhìn hai oa nhi, bày ra phong phạm phụ thân nghiêm khắc.

“Hoàng Phủ, chàng không cần luôn dọa tội nhỏ như vậy, về sau bọn chúng xấu xí giống chàng thì thế nào!”

“Bọn chúng làm sai ta còn chưa phạt, lại dám chạy tới đây ngoạn, thật to gan lớn mật, có đem phụ thân này để vào mắt sao?”

“Tội nhỏ lại làm chuyện gì?” Quỳnh Dĩ than thở.

Thật keo kiệt! Hai oa nhi có thể làm gì xấu? Bất quá là trộm vài ly rượu uống mà thôi, bằng không chính là len lén lấy đi ít điểm tâm trộn phẩm điệp thôi mà.

“Nàng cứ cứng chiều? Bọn chúng còn có thể làm chuyện gì tốt?” Hắn quay đầu xách cổ áo hai oa nhi đang muốn chạy, âm trầm ép hỏi: “Còn không nói! Hôm nay lại trộm uống bao nhiêu rượu, còn đem điểm tâm giấu đi đâu?”

Hai oa nhi liều chết giấy dựa, không chịu thành thật.

“Còn không nói?” Hắn nghiêm khắc trách mắng: “Tối nay muốn quỳ bàn tính sao?”

“Nương sẽ không để chúng ta quỳ bàn tính!” Nam hài dùng sức hô, công nhiên khiêu chiến quyền uy của phụ thân.

“Phải không?” Hoàng Phủ Lận cười lạnh: “Nương các người buổi tối ốc còn không mang nổi mình ốc, có thể quản các người quỳ bàn tính hay không sao?”

Hai oa nhi bị dọa, thực không chí khí thú nhận: “Nương, không cần giấu, đem Quế Hoa Cao đại sư phụ mới làm trả lại cho phụ thân đi!”

“Nha?” Hắn mang theo hứng thú, khoe miệng gọi lên âm trầm cười: “Nguyên lai nương còn giúp các người giấu điểm tâm a?” Đây đồng phạm cùng tội phạm cũng không thể khinh xuất tha thứ!

Quỳnh Dĩ cười cười xấu hổ, sau đó một tay một cái nắm tay hai tiểu oa nhi bỏ chạy.

“Còn dám chạy!” Hoàng Phủ Lận nhìn bóng dáng ba người vừa chạy vừa vui đùa âm ỉ, sắc mặt nghiêm túc nhìn không được nhu hòa.

“Hoàng Phủ.” Nàng mang theo hai hài tử chạy về bên người hắn làm nũng: “Đừng nóng giận! Tức giận sẽ mau già nha!”

Dù đang một bụng hỏa, nhìn một màn đáng yêu này cũng sớm tiêu khí, nhưng làm phụ thân uy nghiêm vẫn phải thể hiện a.

“Còn không đi xin lỗi đại sư phụ, nói không dám nữa?”

“Còn không mau đi!” Quỳnh Dĩ hiểu được hắn thoái nhượng, vội vàng đẩy đẩy hai tiểu tử.

Nhìn hai tiểu oa nhi nắm tay nhau chạy ra sân, cười ha ha không ngừng truyền đến, Hoàng Phủ Lận vừa bực vừa buồn cười.

“Hoàng Phủ, mấy ngày nay ta nhớ một bài hát, là tên một loại rượu! Ta xướng cho chàng nghe?” Quỳnh Dĩ nắm tay hắn, ở trong sân bước chậm.

”Ai ở thiếp tình yêu thứ nhất, đưa thiếp vào giấc mộng xuân,

Một vò rượu nhưỡng bao lâu, hạnh phúc mới tràn đầy,
Dọc đường đi chuyện cũ như gió thoảng, nửa đời người chuyện ai tới tả hữu,
Nữ nhân thế nào không còn cầu, một lần tham một lần vĩnh cửu,
Uống một ngụm Nữ nhi hồng, tan chảy hai trái tim cô lạnh,
Có ba chữ không nói nên lời, nắm tay một người nguyện đi đến già,
Thiếp bồi chàng ly rượu này,
Lại một ngụm Nữ nhi hồng, sưởi ấm một đôi tay lạnh,
Bầy phần say mê bị ai trộm,
Trí nhớ kèm nước mắt, cuộn trào trở về,
Trong chén toan khổ tư vị,
Nữ nhân mới có thể biết.”
Xướng xong, nàng ngẩng đầu thản nhiên cười: “Nữ Nhi Hồng, dễ nghe sao?”
“Dễ nghe.” Hắn cười nhìn lại, cầm tay nàng càng chắc hơn: “Gió lên rồi, chúng ta trở về phòng đi!”
“n.”

Trời chiều ngã về tây, sân lý san sát dựa vào nhau, đổ bóng chiều tà.

Không chỉ viết nên hạnh phúc này.

Cũng viết không nên lời: “Ta yêu nàng.”

Trích dẫn ca khúc “Nữ Nhi Hồng” - Dịch gia dương.

. . txt99. cc . . txt99. cc

Ngày đó.....

Quỳnh Dĩ, Mạt Trùng cùng Hi Dung, ba người cùng lớn lên trong cô nhi viện, cùng gắn bó từ tiểu học đến trung học, tình nghĩa tự nhiên thân thiết.

Hôm nay, cả ba hẹn nhau đi leo núi. Thân là học sinh cấp ba, ba nàng tính ngày nghỉ thả lỏng một chút, thuận tiện chán hưng sĩ khí.

Một đường chậm rãi đi bộ, ngoạn nháo nói nói cười cười, ngay cả ngày thường ít lời Hi Dung cũng sôi nổi tham gia.

Bóng cây ven đường tiếp tiếp nhau, trải dài một màu xanh hoa cỏ, lay động ngã mình theo chiều gió. Ba người hưởng thụ cảnh đẹp, hồn nhiên không biết nhân sinh của mình phát sinh thay đổi thật lớn

Đột nhiên, nguyên bản bầu trời xanh ngàn dặm không gợn bóng mây, thế nhưng mây đen chậm rãi bao phủ.

Chú ý đầu tiên là Mạt Trùng.

“Quỳnh dĩ, chúng ta nên xuống núi trước đi? Thời tiết hình như không tốt lắm!” Nhìn mây đen chậm rãi bao phủ, lòng nàng càng thấy bất an.

“Mạt Trùng nói đúng, thời tiết thật sự không tốt.” Hi Dung ngẩng đầu nhìn bầu trời, hơi hơi cau mày, cũng giống nhau cảm thấy bất an.

Quỳnh Dĩ nghe hai người nói như vậy, nhìn nhìn không trung, bất đắc dĩ: “Kia. Chúng ta chuẩn bị xuống núi thôi.”

Kỳ quái! Vừa rồi rõ ràng còn chói chang, thế nào lập tức liền thay đổi?

Chẳng lẽ trên núi thời tiết như vậy biến chuyển thất thường? !

Mặc dù trong lòng than thở, bất quá Quỳnh Dĩ vẫn ngoan ngoãn thu dọn đồ đạc, tính toán mau chóng xuống núi trước khi thời tiết tệ hơn.

Trong khi ba người vội vàng thu thập, mây đen đã muốn bao phủ cả ngọn núi, làm bọn họ nhất thời lâm vào lo lắng.

“Chúng ta động tác nhanh chút!” Mặt trời thúc giục, dự cảm trong lòng càng ngày càng nồng nhiệt.

Bỗng nhiên, một trận địa chấn xao động, làm ba nữ tử ngã ngổ trên mặt đất, trong mắt đều hiện ra bất an cùng kinh hoàng. Càng tệ hơn, sấm chớp không có dấu hiệu đình chỉ, ngược lại càng ngày càng kịch liệt!

“A ——”

Cùng với tiếng thét chói tai, ba người bất lực trượt xuống vách núi cách đó không xa.

Tiếng kêu dần dần trôi đi, mây đen chậm rãi tán đi, trận địa chấn vừa rồi tựa hồ chưa từng phát sinh, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào vạn vật.

Hết thấy trở về bình tĩnh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-soi-xam-phu-quan>